T-D-R-C-291

ഗ്ര.ന. 104-2-1902

[illegible]

[illegible]

DIGITIZED

Qb
NO2
116283

16 .. 1902
MADRAS.

FAITH SERIES

No. 3.

கெத்சேமனே இரகசியம்.

THE MYSTERY OF GETHSEMANE.

BY

A. S. O. G.

MADRAS:
GOLDEN PRESS, CHOOLAI.
1902.

ALL RIGHTS RESERVED

PRICE ANNAS. 2

FAITH SERIES NO 3.

THE MYSTERY OF GETHSEMANE.

BY

H. S. O. G.

கெத்சேமனே இரகசியம்.

"சிலுவையில் அறையுண்ட கிறிஸ்துவைப் பிரசங்கிக்கிறோம்" 1. கொரி. 1, 23.

OF THE REGISTRAR OF
REGISTERED
16 MAY 1902
MADRAS

PUBLISHED BY

SAMUEL PACKIAM B. A., LAW STUD

PURSEWALKAM, MADRAS

1902.

L RIGHTS RESERVED.

3104
122
II

பிழை திருத்தம்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
28	20	ஆன்மத்துவித்தை யுடைய	ஆத்துமாவையுடைய
,,	23	மனுஷை அவர	மனுஷரை
42	14	காலத்தான் அவ	காலத்தான் பெரும்பாலும் அவ
52	28	கிறிஸ்துவின் ஆவி	கிறிஸ்துவின் ஆத்துமாவை
53	24	நபவிகள்	பாவிகள்
54	10	முற்றுப் புள்ளி	புள்ளியைவிட்டுவிடுக
56	26	எபி. 2	எபி. 12,
60	6	கப்பட்டது,	கப்பட்டது

THE MYSTERY OF GETHSEMANE

கெத்சேமனே இரகசியம்.

முகவுரை.

கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் திருப்பாடு களைத் தியானிக்கிற சிநேகிதா! நீ பரிசுத்தஸ்தலத்திலே நிற்கிறாய். அந்த ஸ்தலத்தின் மகிமையான இரகசியத் தைப் பார்க்கிறதற்குத் தேவாவியானவரால் திறக்கப் பட்ட கண்வேண்டும். தாழ்மையாய் மன்றாடி, பார்க் கிறகண்களையும் கேட்கிற காதுகளையும் அவரிடத்திலே பெற்றுக்கொள்ளாமல் இந்தத்திருஸ்தலத்தில் வராதே. தேவ இராட்சியத்திற்கு வேண்டியவைகளையும் சிந்தை யையும் தேவாவியானவர் உனக்குத்தருவாரே.

எருசலேமுக்குச்சமீபத்தில் ஒலிவமலை இருக்கி றது. அதின் அடிவாரத்தில் ஒருபள்ளத்தாக்கு உண்டு. இந்தப் பள்ளத்தாக்குக்குக் கெத்சேமனே என்றபெயர் முற்காலத்தில் வழங்கிற்று. கெத்சேமனே என்னப் பட்ட அந்தகிராமத்தில் ஒருதோட்டமிருந்தது. அதிலே காலங்கண்ட ஒலிவமரங்களை இன்னைக்கும் காண லாம். அந்தத்தோட்டத்திற்கு பேர் சரிதமாய் ... கர்த்தர் அநேகவிசை போயிருந்ததினால் அது ...

குத் தெரிந்திருந்தது. ஏதேனென்ற பூங்காவினுள்ளே
சகல வைபவங்களையும் அநுபவித்த ஆதாம் பாவஞ்
செய்து பாக்கியங்களையெல்லாம் இழந்து தேவனுக்குச்
சமீபிக்கக்கூடாமல், அவரைவிட்டுப் பிரிந்து சாபத்தை
வாங்கினான். இரண்டாம் ஆதாமாகிய நமது இரட்சகர்
மனுமக்களுக்கு முதலாம் ஆதாமால் விளைந்த பாவத்
தைச் சுமக்கவும், சாபநிவிர்த்தி யுண்டாக்கவும், கிட்டு
தற்கரிதாய்விட்ட தேவ ஐக்கியத்தைத் திரும்பச்சம்
பாதித்துத் தரவும் கெத்சேமனே தோட்டத்தில் பிரவே
சித்தார்.

கெத்சேமனேக்குப் புறப்படுமுன் இந்த உலகத்
தின் பிரபு வருகிறான், (யோவா. 14, 30) என்று கர்த்
தர் சீஷருக்குச்சொன்னார். அவன் மரணத்தின் பிரபு
வாகிய சாத்தான். முன் ஒருமுறை அவன் இரட்சகரண்
டைவந்தான். அப்போது அவன் மகா உயர்ந்தபர்வதத்
தின்மேல் அவரைக் கொண்டுபோய் உலகத்தின் சகல
இராட்சியங்களையும் அவைகளின் மகிமையையும் அவ
ருக்குக்காண்பித்து, நீ தாழவிழுந்து என்னைப் பணிந்
தால் இவைகளையெல்லாம் உனக்குத்தருவேன் என்றான்.
(மத். 4, 8. 9). உலகத்திலுள்ளதெல்லாம் கண்ணிச்சை,
மாம்ச இச்சை, ஜீவனத்தின் பெருமை. இதெல்லாம்
பிதாவினாலுண்டானதல்ல. (1. யோவா. 2, 16) ஆகை
யால், அதை இச்சிக்கிற இச்சையானது "இச்சியாதிருப்
பாயாக" என்ற தேவகற்பனைக்கு விரோதமாகும். ஏதே
னில் வசித்தமனிதருக்குள் பாவம் இச்சைரூபமாகப்
புகுந்து மனுஷவமிசத்தையெல்லாம் பிறக்கும்போதே
அந்த இச்சைரூபமாகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

அதினால் பிடிபடாத ஒரே மனுஷன் கிடையாது. அவருக்
குள் அந்த விஷத்தை ஏற்றிவிடப்பார்த்த சாத்தானை
கர்த்தர் ஜெயித்து துரத்திவிட்டார்.

அப்போது ஓடிப்போன சாத்தான் இப்போது
மறுபடியும் அவரண்டை வருகிறான். இங்கே ஒரு விசே
ஷம் கவனிக்கப்படவேண்டும். கிரியை மூலமாய்க்கா
ணவும், பேச்சு மூலமாய் கேட்கவும், நினைவு மூலமாய்
உணரவும் கூடியபிரகாரம் வெளிப்படுகிற பாவமெல்லாம்
இச்சை என்னும் பாவமே தவிர வேறல்ல. சகல விதப்
பாவங்களையும் ஒடுக்கினால் அவையெல்லாம் தங்கள் தா
யாகிய இச்சையின் கர்ப்பத்துக்குள்போய் ஒடுங்கும்.
ஆனபடியால், பாவமென்றபேர் இச்சையென்பதற்குவிசே
ஷித்த பிரகாரம் அடுக்கும். இச்சை கர்ப்பந்தரித்தபோ
து பாவத்தைப்பெறும் (யாக். 1, 15) என்று யாக்
கோபு சொல்லுகிறார். முன் வனாந்தரத்தில் உபவா
சித்து பசித்திருந்த நமது இரட்சகருக்குள் இச்சை
ரூபத்திலே எப்படியாகிலும் பாவத்தை மூட்டிவிடப்
பார்த்தும் ஜெயிக்காமல் தோற்று ஓடிப்போன பிசாச
னவன் இப்போது ஏன் அவரண்டைவருகிறான்? அதற்
குத் தகுந்த முகாந்தரமுண்டு. பாவமில்லாத கர்த்த
ருடைய மனுஷசுபாவத்திலே பரமபிதாவானவர் இடை
யறாமல் எப்போதும் ஐக்கியமாயிருக்கக்கூடும். இந்த ஐக்
கியம் அவருக்கிடைத்திருந்ததினால் பாவநிறைந்த
இந்த உலகத்தின் நடுவிலே சஞ்சரிக்கிற சஞ்சரிப்
பைச்சகித்தல் அவருக்கு எளிதாயிருந்தது. பாவ
முள்ள மனுஷசுபாவத்திலே தேவ சமுகத்தைப்
பார்த்து அநுபவித்தல் இல்லை. தேவ இராட்சி

யத்துக்குள் பிரவேசி[illegible]து, அங்கே இருதய சுத்தத்
தைப்பெற்று அப்படி [illegible]த்திய[illegible]டைந்த இருதயத்திலே
பிரகாசிக்கிற தேவசமுகத்தை[illegible]ரிசித்து அநுபவிப்பது
விசுவாசிகளுக்குக்கூடும். (ம[illegible]. 5, 8). ஆனால் தேவ
இராட்சியத்துக்குப் [illegible]றம்பே இருக்கிறவர்களுடைய
இருதயம் காரிருளில் இருக்கிற[illegible]. தேவசமுகவெளிச்
சத்தினால் சந்தோஷமும் சமாதானமும் ஆறுதலும்
பிற[illegible] அந்த வெளிச்[illegible]ம் அற்றுப்போவதினால் துக்க
மு[illegible]மும் ஆறுதலில்லாமையு[illegible] உண்டாகும். இது
வி[illegible]சிகளுடைய அநுபவத்தில் [illegible]கப்பட்ட விஷயம்.
அ[illegible]காரமுள்ள பொல்லாதவர்கள் இருக்கிற அந்த
இருளுக்குள் சில வேளை விசுவாசிகளும் விடப்படுகிற
துண்டு. ஆகிலும், அந்த வேளைகளில்விசுவாசிகளுடைய
உள்ளம் இருக்கும் நிலைமை வேறே. அவிசுவாசிகளுடைய
உள்ளம் இருக்கும் நிலைமை வேறே. விசுவாசிகள் எப்
பேர்ப்பட்ட இருளில் விடப்பட்டாலும் தேவனைப்பிடிக்
கிற பிடியை விடமாட்டார்கள். அவிசுவாசிகளோ
தேவனைப்பிடிக்கிறபிடி கொஞ்சமும் இல்லாமல் அவ
ரைப்பகைத்து வெறுப்பார்கள். இந்ததேவவெறுப்பும்
தேவபகையும் பிசாசினிடத்திலிருந்து அவர்களுக்கு வந்
த[illegible]ஆகையால் அவிசுவாசிகள் இருட்டுக்குள் இருக்கிற
நிலைமை பயங்கர நிலைமை. தேவனைப்பிடிக்கிற பிடிக்கு
நம்பிக்கை யென்றும் தேவனைப்பிடிக்கிற பிடியில்லா
மைக்கு அவநம்பிக்கை யென்றும்பெயர். சோதனையின்
வேளையில் விசுவாசிகளை இந்த அவநம்பிக்கைக்குள்
இழுத்துக்கொண்டால் சாத்தான் ஜெயித்தானென்று சந்தோஷப்
படுவான். ஆகையால், சோதனையாகிய இருட்டிலே சாத்
தான் விசுவாசிகளைக்கிட்டி அவர்கள் தேவனைப்பிடிக்கிற

[illegible]டியை விட்டுவிட வழுவாய் இருக்குவான். யோபின்
[illegible]பெண்சாதியைக்கொண்டு யே[illegible]போடே பேசினசாத்தா
[illegible]ன நினைத்துக்கொள். (யோபு. [illegible], 9. 10).

பாவத்தின் ஆரம்[illegible]ம் இச்[illegible], அதின் அந்தம் அவ
[illegible]பிக்கை. தேவன் நமது [illegible]த்தை விசுவாசிகளுக்
[illegible]மறைக்கிற இருட்டுவேளைக[illegible] அவர்களுடைய ஞான
[illegible]த்திக்கு அவசியம். அந்த[illegible]வேளைகளில் உக்கிர ஜெபத்
[illegible]ல் சோதனையில் விழாம[illegible]ல் காக்கிற தேவனுடை
[illegible]கேட்டுவாங்கிக்கொள்ள[illegible]வேண்டும். இல்லாவிட்டால்
[illegible]டின் வல்லமைக்குள் அகப்பட்டு கெட்டுப்போக
[illegible]டும். இப்போது விசுவாசிகளைக்குறித்துச் சொன்
[illegible] மனதில் வைத்திருந்தால் சாத்தான் நமது கர்த்
[illegible]டை வந்த காரணம் விளங்கும். வனாந்தரத்தில்
[illegible]த்தை இச்சொரூபமாய் நமது இரட்சகருக்குள்
[illegible]விட்டபார்த்தும் அதுவாய்க்காதே போனதினால்,
[illegible]சமயம் அந்தகாரத்தின் வல்லமைக்கு ஒப்புக்கொடுக்
[illegible]பட்ட அவருக்குள் அவநம்பிக்கை சஞ்சத்திலே அதை
[illegible]றிவிடலாம் என்றுகருதி சாத்தான் அவரிடம் வந்
[illegible]ன். மரணத்தின் வல்லமையையுடைய அந்தச்சாத்
[illegible]மோடு ஜீவனின் பிரபுவாகிய கர்த்தர் அப்போது
[illegible]சப்த அற்புதமான போர் இந்தச்சிறு நாலுள் [illegible]சால்
[illegible]படும். அதை உன் ஆறுதலுக்காகவும் இரட்சிப்புக்
[illegible]ரகவும் படிக்கத் தேவாவியானவர் உனக்குத் துணை
செய்வாராக.

முதலாம் அதிகாரம்.

வளராத வி வாசம் வாசலிலே.

கர்த்தர் தம்மோ வந்தபதினொருசீஷரில் எட்
பேரை கெத்சேமனே தோட்டத்து வாசலில் நிறு
அவர்களுடனே: நான்போய் அங்கேசெபம் பண்ணு
வும் இவ்விடத்தில் உளுக்காந்திருங்கள், நீங்கள் சோ
னைக்கு உட்படாதபடிக்கு செபம் பண்ணுங்கள்
றார். அவர்களைத்தம்மோடு தோட்டத்திற்குள் கொ
போகாமைக்குக் காரணமென்ன? இதற்குக் காரண
அவர்களுடைய வளராதவிசுவாசந்தான். கர்த்தர்
இராவிலே அநுபவித்த அகோரப்பாடுகளையும் வி
பெருமூச்சுகளையும்பண்ணினஉரத்தகூக்குரலானசெ
தையும் கிட்ட இருந்து பார்ப்பதற்குப் போதுமான வி
வாசபெலன் அவர்களுக்கு இல்லாமையால்கர்த்தர் அ
களைத் தூரத்திலேயே நிறுத்திவிட்டார். ஞானவிவரி
தெய்வீகசிவனை மற்றவர்களைவிட உரமாயறிந்து பிடி
த்துக் கொள்ளக்கூடிய சக்தியைக்கர்த்தர் பேதுரு, யா
கோ யோவான் இம்மூவரிடத்தில் முன்னேயே அறி
திருந் சொன்பது அவர்களுக்கு அவர் இட்டுவழங்கின
புதுப் பெயர்களால் விளங்கும். முன் சீமோனுக்கு
பேதுரு(கன்மலை) என்றும், முன்யாக்கோபு யோவான
என்றிருந்தவர்களுக்கு போவனாகேஸ் (இடியின்ப
கள்) என்றும் நமது இரட்சகர் மாற்றுப்பெயரிட்டார்
இவர்களை மாத்திரமே அவர்தம்மோடு கூட தோட்ட
திற்குள் அழைத்துப் போனார்.

ஆத்துமத்திலே வேதனை ப் பட்டுக் கர்த்தருடைய
சமூகத்திற்காகத் தவிக்கிற எமுள்ள கிறிஸ்தவர்கள்
பெலவீன கிறிஸ்தவர்களுக் முன் நடக்க வேண்டிய
மாதிரி இதுதான். பெலவானே பெலவீன விசுவாசிக்
கு முன் உன் ஆத்தும வாசலை ந்திறப்பதில் சாவதான
மாயிரு. இருட்டின் வல்லமையில் விடப்பட்டு நீ தவிக்கிற
தவிப்பையும் படுகிற அவஸ் களையும் அவன் காணும்
போது இடறல்பட்டு தன் வி சுவாசத்திலே தொய்ந்து
போவான். அவன் விழுந்து அந்தப்பழிக்கு நீ ஆளா
வாய். மெய்தான், உன் இரு டு அவஸ்தையில் உன்னோடு
ஒப்ப உணர்ந்து உன்னை ஆற்றுகிற சிநேகிதர் உனக்கு
அவ்வேளையில் வேண்டியதே. அதற்குக் கர்த்தர் செய்
த பால் செய்துகொள். அவர் விசுவாசத்தில் உறு
திப்பட்டிருந்த மூவரைத் தம்மண்டைவைத்திருந்தார்.
அவர்களுங்கூட அவருக்கு உதவாமல் போனார்கள்.
அவர் பண்ணின உரத்த உக்கிரசெபமே அவருக்கு உத
விற்று. இன்னொன்று இங்கே கவனிப்புக்குரியது. சில
கிறிஸ்தவர்களை கர்த்தர் ஆழ்ந்த தண்ணீர்களின் வழி
யாயும் பலத்தசோதனைகள் வழியாயும் மிக ஒடுக்க
மான சிவபாதையிலே நடத்திக் கொண்டு போகிறார்.
சிலரையோ சற்றுவிசாலத்திலே நிறுத்தி, பெரிய உபத்
திரவங்கள் அவர்களை நெருங்கவொட்டாம டுத்து,
மெதுவாய் நடத்திக்கொண்டு போகிறார். இதேன்?
அவர்களைப் பகைத்து இவர்களைச் சிநேகிக்கிறதினாலே
யா? இப்படித்தான் உன் இருதயம்சொல்லும். ஆயினும்
உண்மையோ அப்படியல்ல. கர்த்தராகிய இயேசுவின்
நாமின் அச்சடையாளங்களைச் சுமக்க இவர்களுக்கு
இன்னம் பெலன்போதாது. யுத்தத்தில் சௌரியவான்

களை முளை முகத்தில் கிள்ளி புதிய ஆட்களைச்சற்று எட்டியே வைப்பார்கள். தேவ இராட்சியத்திலும் இப்படித்தான். விசுவாசியினுடைய கர்த்தர் சிலவை யண்டை நிறுத்தி பெலவீனமானதைச் சிலவைக்குச்சற்று தூரத்திலே வைக்கிறார் ஆகிலும், ஒருவன் எப்போதும் பெலவீனனாயிருப்பதை நாம் விரும்ப மாட்டோம். நல்ல ஆகாரத்தினாலும் உடம்பைக் கெடுக்காத மருந்தினாலும் தேக அப்பியாசத்தினாலும் அவன் பெலப்பட்டுப் போக விரும்புவோர். ஞானசீவியத்தில் பெலவீனனாயிருக்கிறவன் கர்த்தருடைய வசனம் சாக்கிரமெந்துகள் என்கிற ஆகாரம், படிப்படியாய்ச் சோதனைகளை வென்று தேறுதல், செபம் முதலியவைகளினால், அவர்கள் பலப்பட வேண்டுமென்று கர்த்தர் விரும்புகிறார். அப்படிப் பலப்படாதவர்கள் கர்த்தரோடு நெருங்கி சஞ்சாரஞ்செய்து ஞானசீவியத்தின் பெரிய இரகசியங்களையும் சந்தோஷங்களையும் அநுபவிக்கமுடியாது.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

சோதனையை வெல்ல ஜெயம்.

விசுவாசிகளுடைய ஜெயம் வெறும் வாய்ப்பேச்சாயிராமல் தேவனுடைய சர்வவல்லமையைப்பிடித்துக் கொண்டு அதை உபயோகித்தலாயிருக்கிறது. அதினிமித்தம், அது சர்வவல்லமையுள்ளதென்று சொல்லலாம். அதனால் வெல்லப்படாத சோதனை கிடையாது. அது இருப்புக்காம்பாள்களை [illegible] உடைத்து தகர்க்கும். அப். 12; 5; 10, 25. 2[illegible] உயிரையும் [illegible]ரையும் காப்பாற்றுகி[illegible] பரமண்டலமட்டும் கட்டி ஆயிரமாயிரமான திரளானவைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு போகிறது. அது தப்பாமல் ஆசீர்வாதத்தைச் சம்பாதிக்கிற ஆணிமுனை. அது விடாப்பிடி ஆத்துமாவில் ஜீவதண்ணீர் பாய்ச்சுகிற வாய்க்கால். அது இருதயத்தின் விருப்பங்கள் உபாயமாகிறது. தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்கள் கீழே இறங்குகிறதுபோல வானமட்டும் எட்டுகிற ஏணி. அது ஆத்துமாவைச் சூழ்ந்த மேகாந்தகாரத்தை ஓட்டுகிற பரம வெளிச்சம். அது மோட்சத்தைத் திறக்கிற தங்கச்சாவி.

சாத்தானுடைய சோதனையானதென்னவென்றால், நம்முடைய ஞானவிரோதியாகிய இருட்டின் [illegible] சாத்தான் உபயோகிக்கிற இருட்டின் வல்லமை. அந்த வல்லமையை மேற்கொள்ள அதைவிட பலமுள்ள வல்லமை தேவை. அப்படிப்பட்ட வல்லமை எந்த மனுஷனுக்கும் சுபாவமாயில்லை. அது அவனுக்கு தேவ இராட்சியத்திலிருந்து தேவ ஆவியானவரால் கொடுக்கப்படவேண்டும். ஆத்துமாவிலிருந்து உட்கருத்தான செபம் வருகிறது, சோதனையை வெல்லுகிற இரகசியமான வல்லமை ஆத்து

மாவுக்குள் இறங்கிக்கொண்டே இருக்கும். இதினிமித்
தம், இரட்சகர்தமது சீஷர்களை நோக்கி: நீங்கள் சோத
னைக்குட்படாதபடிக்கு ஜெபம் பண்ணுங்கள் என்றார்.

அவர்களுக்கு இந்நேரத்தில் என்ன சோதனை
வருமோ? உத்தரவு சொல்லுகிறேன் கேள். விசுவாசத்தின்
வல்லபத்தால் இயேசுகிறிஸ்துவுக்குள் தேவனுடைய
குமாரனைப்பார்க்கும் பார்வை (மத் 16, 16) சீஷரு
டைய உள்ளத்தில் இருக்குமட்டும் அவர்களைப்பாதாளத்
தின் வாசல்கள் மேற்[illegible] முடியாது. இதுவரை
யில் அவர்களுடைய விசுவா[illegible] ஒளிவான வெளிச்சத்
திலே அவரை அப்படிப் [illegible]த்துக்கொண்
டிருந்தது. இப்பொழுது அந்தவெளிச்சத்தைமறைத்து
தேவகுமாரனை இயேசுவில் பார்க்கவொட்டாமல் தடு
கிற ஒரு இருட்டு வர இருந்தது. சீஷர்களுடைய விசு
வாசக்கண் மகிமைக்குள்ளிருந்த இயேசுவைப் பார்த்த
பார்வைபோய், இப்போது இடறல் உண்டாக்குகிற தாழ்
மைக்குள் அவரைப்பார்க்குங் காலம்வந்தது. மேலும்
இந்த வேளையில் அந்தகாரத்தின் வல்லமை எல்லாம்
அவிழ்ந்துவிடப்பட்டு இயேசுவையும் அவருடைய சீஷ
ரையும் சூழ்ந்திருந்தது. இந்த ஆபத்தை உணர்ந்து எச்
சரிக்கையாயிருக்கசீஷர்களுக்குக்கூடாதிருந்தது. இரட்
சகர் அன்[illegible] செவ்வையாய்ப் பார்த்தபடியினாலே இரக்
கமாய் அதைக்குறித்து அவர்களை உசார்ப்படுத்துகிறார்.
விசுவாசமானது ஞான இருட்டினால்சூழப்பட்டால், அது
சீக்கிரம் அவிந்துபோய் ஆத்துமா அவிசுவாசம் என்னும்
கல்லிலே முட்டிச்சேதப்பட்டுப்போகும். அந்தச்சேதம்
வராமல்தடுக்க ஒரேவழிமாத்திரமேஉண்டு. அதுஜெபம்.
ஜெபமானது, ஆத்துமாவைச்சூழ்ந்த இருட்டைவிலக்கி

தாழ்மைக்குள் இருக்கிற இயேசுவை மகிமைக்குள்
இருக்கிறவராகவும், கைவிடப்பட்டவராகத் தோன்று
கிற இயேசுவை தேவனால் நேசிக்கப்பட்டவராகவுங்
பார்க்க, வெளிச்சங்கொடுக்கும். அந்தகாரத்தின் வேளை
யாகிய இப்போது இருட்டின் பிரபுவாகிய சாத்தான்
தன்முழுவல்லமையோடு இயேசுவையும் சீஷரையும்
சூழ்ந்திருந்துசோதிக்கவருகிறான். சீஷர்களுடைய கண்
ணுக்குத் தேவனால் அடிக்கப்பட்டு, நசுக்கப்பட்டு, கை
விடப்பட்டு இதுவரையில் விளங்கின [illegible]ல்லமையை
யெல்லாம் இழந்து பெலவீனப்பட்டுத்தவிக்கிற இயே
சுவைக்காட்டி, அவர்மேல் அவர்கள் வைத்த நம்பிக்கை
யைக்கட்டோடே ஒழித்துவிடுவதே சாத்தான் இப்
போது சீஷனைக்குறித்து எண்ணிவந்த சோதனை. இந்
தச்சோதனை [illegible]கிறதற்கு இது நல்ல தருணம்.
ஆகையால், அவர்கள் இப்போது தூங்கக்கூடாது.
சோதனை வரட்டும் அப்போது விழித்துக்கொண்டு
ஜெபம் பண்ணுவோம் என்கிற நினைப்பு அநேகரை
மோசம் பண்ணிற்று. சோதனைவந்தபின் காப்பாற்று
கிறதற்குமாத்திரமல்ல அதுவருமுன்தடுப்பதற்காகவும்
ஜெபம் அவசியம். சீஷர்களோகர்த்தருடைய எச்சரிப்
பைச்சரியாய் உணர்ந்து கொள்ளாமல் அசட்டை பண்
ணினார்கள். ஆகையால் இந்தத் தூங்குமூஞ்சிகளுடைய
விசுவாசமென்கிறகப்பல் உடைந்து சே[illegible]படக்கூடிய
தாயிருந்தது. ஆயினும், அவர்களுடைய விசுவாசம்
அழிந்து போகாதபடிக்குக் கர்த்தர் அவர்களுக்காக
வேண்டிக் கொண்டிருந்ததினால் அந்தப் பயங்கரமான
ராத்திரியில் விசுவாசச் சேதமில்லாமல் காப்பாற்றப்
பட்டார்கள்.

அந்தகாரத்தின் வல்லமை நிறைந்த அந்த வேளையில் கர்த்தர் தோட்டத்துக்குள் ஒரு இடத்தைக்காட்டி அங்கேதாம்போய் ஜெபம்பண்ணவேண்டுமென்கிறார். இது தோட்டவாசலில் நிறுத்தப்பட்ட சீஷருக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்திருக்கும். ஏனெனில், இப்போது சிறிது நேரத்துக்குமுன் அவர் அந்தத்தோட்டவாசலில் யோவான் பதினேழாம் அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட விரிவான ஜெபத்தைச்செய்திருந்தார். இனி அவர் இன்னம் என்ன ஜெபஞ் செய்ய[illegible]? அந்த ஜெபத்துக்கும் இந்த ஜெ[illegible]துக்கும் வித்தியாசமென்ன? அந்த ஜெபம் பிரதான ஆசாரியஜெபம். அதிலே அவர் தம்மால்மீட்கப்பட்டவர்களுக்குத் தாம் சம்பாதித்திரு[illegible]ந்மைகளைக் கொடுக்கும்படி பிதாவை வேண்டிக்கொண்டார். இந்த ஜெபமோ உலகத்தின் பாவத்தைச்சு[illegible] தீர்க்கிற ஆட்டுக்குட்டியின் ஜெபம். இப்பொழுது அவர் தம்மிடம் பாவம் பழுதுமற்ற ஆட்டுக்குட்டியாக தேவனுக்குத் [illegible]மை ஒப்புக்கொடுக்கிறார். தம்முடைய பாவில்லாத ஆத்துமாவையும் சரீரத்தையும் மனிதரை மீட்கும் பொருளாக அங்கிகரிக்கும்படி பிதாவைநோக்கிஜெபம்பண்ண அவர் தோட்டத்திற்குள் போகிறார். தேவனுடைய நீதியென்கிற பட்டையம் மந்தையின்மேல் அல்ல, மேய்ப்பனாகிய த[illegible]மேல் நீட்டப்படும்படி செபிக்கப்போகிறார். இந்த ஜெப[illegible]தாவால் அங்கிகரிக்கப்பட்டால் மாத்திரம் அந்தப்பிர[illegible]ன ஆசாரிய ஜெபம்பாவிகளுக்குப் பிரயோசனப்படும். [illegible]கையால், இந்தமுக்கியமான ஜெபம் பண்ணுகிறதற்குக் கர்த்தர்தோட்டத்திற்குள் போகிறா[illegible]

மூ[illegible]றாம் அதிகாரம்.

கெத்செமனேயில்

கிறிஸ்து[illegible]குண்டான அவஸ்தை.

கர்த்தர் த[illegible]மோடே கூட்டிப்போன மூன்று சீஷரையும் ஒருகல்லெறி தூரத்தில் நிறுத்தித் தாம் ஒருவராய் அப்பால் சென்று சொ[illegible]க்கரிய ஆத்துமவேதனையைச் சகித்தார். இந்தவேதனையைச் சுவிசேஷகர் சுருக்[illegible] சொன்னார்கள். ஏனெனில், அதை இன்னதென்று உ[illegible] அவர்களுக்குச் சக்தியில்லை. [illegible]ன் தன[illegible]ரம் விபரமாய்ச் சொ[illegible]ல்லை. விபரிப்புக்கு அடங்காத அந்த அவஸ்தை[illegible], உலகத்தில் [illegible] [illegible] அகோரமுமானது என்று காட்ட அகோர[illegible]ங்கரத்தை [illegible]றும் புதுகிரேக்க மொழிகளைச் சுவிசேஷகர் உபயோகிக்கிறார்கள். அந்தப்பதங்களின்படியே கர்த்தர் அந்த இராத்திரியில் சகித்த அகோர அவஸ்தையை ஒருவாறு விபரிப்போம்.

இரட்சகர் துக்கமடைந்து வருகிறார். தோட்டத்திற்கு வெளியே பிரதான ஆசாரியஜெபம் செ[illegible] அவருடைய இருதயத்தில் மகாபெரிய ஆ[illegible]மும் சந்தோஷமும் உண்டாகி அவருடைய முக[illegible] ஜோதியும் பிரகாசமுள்ளதாயிருந்தது. அந்த[illegible] முகத்திலும் [illegible]ளக்குகிற சந்தோஷத்தைச் சூரிய வெளிச்சத்திற்கு [illegible] இப்ப[illegible] [illegible]காயத்தை அவித்து [illegible] [illegible]த்திலும் முகத்தி[illegible] [illegible] உண்டாக்குகிற

துக்கத்தை இருட்டுக்கு ஒப்பிடுதல் வழக்கம். பிரகாசமாய் வீசுகிற சூரிய வெளிச்சத்தைக் குறுக்கே மேகம் வந்து மூடினால் கொஞ்சம் நிழலுண்டாகும். மூடுகிற மேகம் சற்றுத் தடிப்பாயிருந்தால் மந்தாரமுண்டாகும். ஆனால் தடித்தமேகங்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்று வந்து குவிந்தால் காரிருள் உண்டாய்விடும். அப்படிப்பட்ட காரிருளை இரட்சகருடைய இருதயத்திலேயும் முகத்திலேயும் உண்டாக்கின மேகமானது ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய் வந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி இருந்ததென்று காட்டுகிற கிரேக்கவார்த்தையைச் சுவிசேஷகன் இங்கே உபயோகிக்கிறான். அவர் துக்கமடையத் துவக்கினார் என்று தமிழிலே சொல்லப்பட்டாலும் அதின் மூலபாஷையிலே காணப்படுகிற அந்தத் துக்கத்தையும் போன்ற துக்கமல்ல. எக்காலத்திலேயாவது யாரிடத்திலேயாவது காணப்பட்ட அதிகத் துக்கத்தை விட நூதனமும் அதிகமுமான துக்கம் தோட்டத்திற்கு வெளியே ஜெபஞ்செய்தபின் அவருக்குண்டாயிருந்த சந்தோஷப் பிரகாசத்தை இப்போது துக்கமென்கிற மேகங்களானவை ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய் வந்து மூடி அவித்து காரிருள் உண்டாக்கி விட்டன.

மிகவும் வியாகுலப்படத் துவக்கினார். வியாகுலப்படத் துவக்கினானென்பதை உணர்த்துகிற மூலவார்த்தைக்கு மனிதரிலிருந்து வேறுபடத் துவக்கினானென்று பொருளுள்ளபடி அர்த்தம். சம்பவித்ததென்னவென்றால் முன் சொன்னபடி அது மனதிற்கு எட்டாத அகோரப் பயங்கர துக்கம் அவருடைய இருதயத்தை மூடினபோது அவரை ஒருவன் பார்த்தால் அவருடைய ரூ

ரூபம் விகாரப்பட்டு வேறு பட்டிருக்கக் காண்பான். சீஷர்கள் அப்படிப்பட்ட வேறுபாட்டைக் கண்டார்களா என்றால்: நாங்கள் அப்படிப்பட்ட வேறுபாட்டைக் கண்டோமென்று உணர்த்துகிற வார்த்தையை அவர்கள் இங்கே உபயோகிக்கிறார்கள். துக்கத்தால் விகாரப்பட்டிருந்த அவரைப்பார்த்தால் அவரை மனுஷரோடு கூட்டப்படாதென்று சொல்லும்படி ஆகத்துவக்கினார். நம்முடைய அனுபவத்திலும் அகோரத்துக்கம் ஒருவனை உருக்குலைத்து மாற்றிவிடுமென்றறிவோம். ஆகிலும் அவன் எவ்வளவு உருக்குலைந்து மாறியிருந்தாலும் அவனை மனுஷரோடு கூட்டக்கூடாத அவ்வளவாய் மாறமாட்டான். துக்கங்களின் மனுஷனாகிய இவரோ அப்படியல்ல. அவருக்குண்டான துக்கம் அந்நேரத்தில் அவரை ஆளோடு கூட்டமுடியாமல் மாற்றிவிட்டது. இதற்குக் காரணமென்ன? நமக்கு விசாரங்களும் துக்கங்களும் வரும்போதெல்லாம் அந்த விசாரங்களும் துக்கங்களும் நம்முடைய இருதயத்தின் முழு இடத்தையும் அடைத்துக்கொள்ளாமல், பிரகாசமும் சந்தோஷமுமான சிறுசிறுவேறு உணர்ச்சிகள் இடைக்கிடையே உள்ளே நுழைய இடமுண்டு. இப்படிப்பட்ட சிறு சிறு சந்தோஷ உணர்ச்சிகள் துக்கப்படுகிற நமது உள்ளங்களில் அடிக்கடி நுழைவதினால் நமக்கு எப்பேர்ப்பட்ட துக்கம் வந்தாலும் அது வரவரத் தணிந்து ஆறிப்போகும். ஆனால் நம்முடைய இரட்சகருக்கு உண்டான இந்தத் துக்கமோ சந்தோஷ உணர்வாவது எந்தப்பக்கமும் எட்டிப்பார்க்க முடியாமல் வழியடைத்துக் கொண்ட துக்கமாயிருந்தது. ஸ்பர்ஜன் சொல்லுகிறபடி: ஒரே துக்கம் அவருடைய முழு உள்

னத்தையும் பிடித்து எதேது அவருக்கு ஆபத்துண்டாக்குமோ அதையெல்லாம் தோணுத்திவிட்டது.

மிகவும் வியாகுலப்படத்துவக்கிறார். இதை உணர்த்தும் கிரேக்கவார்த்தை வியாதியினால் பெலன் கெட்டு தொய்ந்து ஸ்மரணையில்லாமைக்குள் ஒடுங்கிப்போகுதலையும் குறிக்கும். ஒரு சுகவாளியை வியாதியானது சடுதியாய் பிடித்து அவனுடைய பெரியபலத்தையெல்லாம் ஒரு நிமிஷத்தில் [illegible]த்து ஒரு நொடியில் ஸ்மரணையற அவனை ஒடுக்கினால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி இரட்சகரைப்பிடித்த ஆகாகமும் இருந்தது. அது அவருடைய ஆத்துமாவினுடைய [illegible] பெரிய பலத்தைச் சடுதியாய் ஒடுக்கி அவரை [illegible] சோர்வடையப்பண்ணிற்று. மரணாவஸ்தையிலே இருக்கிற ஒருவன் தன் உடம்பிலே சத்துவம் இருக்குமளவும் சுகமாகி விடலாமென்று நம்புவான்; அவனுடைய சத்துவம் சீக்கிரக்குறைந்து [illegible] முழுமையும் குன்றிப்போகும்போது இனிப்பிழைக்கலாமென்னும் நம்பிக்கை அவனை விட்டு ஓடிப்போகும். அப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைந்தவன் அநுபவிக்கும் அவஸ்தையை இங்கே உபயோகிக்கப்பட்டகிரேக்க வார்த்தை குறிக்கும். ஆயினும் நமது இரட்சகருடைய ஆத்துமா தேவ அன்பைக்குறித்து அவநம்பிக்கைக்குட்படவில்லை. அப்படி உட்பட்டிருக்குமானால் அவர் நமக்கு இரட்சகராய் இருக்கமுடியாது. ஏனெனில் அவநம்பிக்கை [illegible] பாவதோஷம். அந்தகாரத்தின் வல்லமையானது அவரை அந்நேரத்தில் அவநம்பிக்கைக்குட்படுத்தப்பார்த்தது என்பதற்கு ஐயமில்லை.

ஆனால் அவருடைய ஆத்துமா அந்தப் பயங்கரத்தின் ஓரத்தண்டை வந்திருந்தும் அதற்குள் விழாமல் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள எவ்வளவு போராடி அவஸ்தைப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது வாயினால் சொல்லவும் மனதினால் நினைக்கவும் முடியாது.

திகிலடையத்துவக்கினார். இது மூலத்தில் உள்ளபடிக்கு மயிர் சிலிர்த்து தேகம் விடவிடத்துப் போனார் என்றர்த்தமாகும். ஒருவனுக்கு அபாயத்திற்குப் பிடிக்கத்தகும் அருவருப்பானதும் பயங்கரமுள்ளதுமாகிய ஒன்று அவனைத்தொட்டுப் பிடித்துக்கொள்ளவந்தால் எப்படி [illegible] மயிர் சிலிர்த்து விடவிடத்துப்போவானோ அப்படி இரட்சகருக்கு இப்போது சம்பவித்தது. அவருடைய ஆத்துமாவுக்கு அந்நியமும் அராமுமாயிருந்து இப்போது அவரைப்பிடித்துக்கொள்ள நெருங்கினது எது? பாவமே. இந்த அருவருப்பும் பயங்கரமுமான துக்கம் அவருடைய ஆத்துமாவைக்கிட்ட நெருங்கினபோது அவர் இப்படி மயிர் சிலிர்த்து திகிலடைந்தது ஆச்சரியமல்ல. இந்த உணர்ச்சி அவர் உற்பத்தியாகிறதற்கு பாவம் அநியாயமென்பதை வெளிப்படுத்துகிறதல்லவா? இரட்சகர் தாமே தமக்கு அவ்வேளையில் உண்டான அவஸ்தையைக்குறித்து: என் ஆத்துமா மரணபரியந்தம் துக்கமாயிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார். மூலத்தில் உள்ளபடிக்கு, இது: என் ஆத்துமா மரணபரியந்தம் துக்கத்தினால் சூழ்ந்து மூடப்பட்டிருக்கிறது என்றிருக்கும். [illegible] சமுத்திரத்தில் ஒரு உயர்ந்தகற்பாறையையும் அந்தக்கற்பாறையின்மேல்நிற்கிற ஒரு மனிதனையும் நினைத்துக்கொள். அலைகள் எல்லா

பக்கமும் தண்ணீரால் சூழப்பட்டிருந்தாலும், தான்
ஒதுங்கி இருந்த கற்பாறையின்மேல் நிற்கு பள
வும் அமிழ்ந்திச் சாகமாட்டேன் என்று நினைப்
பான் அல்லவா? ஆனால் சில மணிநேரங்களுக்குப்பின்
சமுத்திரஜலம் ஏற்றக்காலத்தில் பொங்கி வரவர உயர்ந்து
அந்தக்கற்பாறையை மூடவும் அவன் பாதங்களை நனைக்
கவும் துவக்கினால் அவனுக்குத் திகில்வரும். தண்ணீர்
இன்னம் வரவர உயர்ந்து முழங்கால் அளவு ஆழமானால்,
அவனுக்குத் திகிலும் அச்சமும் அதிகப்படும். அது
இன்னம் உயர்ந்து மார்பளவு ஆழமானால் அவனுடைய
துக்கத்தைச் சொல்லமுடியாது. தண்ணீர் [illegible]தும்
அதிகமாக உயர்ந்து அவனை முழுவதும் மூடிவிட்டால்
அவன் உள்ளத்தின் நினைப்பை யாரால் சொல்லமுடியும்.
இரட்சகருடைய ஆத்துமாவை முழுவதும் சூழ்ந்து
மூடின துக்கவெள்ளமானது மரணபரியந்தமுள்ள துக்க
வெள்ளமாய் இருந்தது என்று அவரே சொல்லுகிறார்.
அந்தவேளையில் அவருடைய ஆத்துமா வெளிச்சமென்
பது கொஞ்சமும் உள்ளே செல்லாத காரிருட்டு அறை
யில் சிறைப்பட்ட ஒருவனைப்போல் தன்னைச்சூழ்ந்து
மூடிக்கொண்ட துக்கமென்னும் இருட்டுச்சிறைக்குள்
அகப்பட்டுக்கொண்டதென்று அவருடைய வார்த்தை
கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. நமக்கு எவ்வளவு இருட்
டான துக்கம் வந்தாலும் அந்த இருட்டுக்குள் சிறைப்
பட்ட நம்முடைய ஆத்துமாக்களுக்குள் அநேக சிறு
சிறு ஆறுதலாகிய வெளிச்சங்கள் பாய்ந்துகொண்டிருப்
பதினால் துக்கச்சிறைக்குள் அகப்பட்ட நமது ஆத்துமா
முழுமையும் மூழ்ந்து போகாமல் நிமிர்ந்து நின்று
இருள் நீங்கி வெளிச்சம் உதிக்கப்போகிற காலத்தைப்

[illegible]ாக நம்பிக்கையோடு காத்துக்கொண்டிருக்கின்றது.
ஆனால் இரட்சகருடைய ஆத்துமாவைச்சூழ்ந்து இரு
ந்த துக்கத்திலே நம்பிக்கையை உண்டாக்கத்தக்க
[illegible]ந்த வெளிச்சமும் வருவதற்கு இடைவெளியே கிடை
யாது. அப்படி இருந்தும் அவருடைய ஆத்துமா அவ
நம்பிக்கைக்குள் விழுந்ததா? இல்லவே இல்லை. அப்
படி அவர் அவநம்பிக்கைக்குள் விழுந்திருந்தால் அவ
ரும் நம்மைப்போல் பாவியாகி நம்மை இரட்சிக்காமற்
[illegible]டாதவராய் இருப்பார். நம்பிக்கையைக்காத்தபோதும்
[illegible]ம்மை நம்பிக்கையிலே காப்பாற்றிக்கொள்ள அவர்
[illegible] போராட்டம் பயங்கர வேதனையுள்ளதா
யிருந்தது. ஆயினும் அந்த வேதனை இன்னதென்று
விவரிக்க எவராலும் கூடாது. இத்தனை வேதனையையும்
அவஸ்தையையும் அநுபவித்தது அவருடைய மனுஷ
ஆத்துமாதான். அவஸ்தைக்குள்ளாக்கப்பட்ட மனுஷ
ஆத்துமாவுக்குத் தனக்காகப்பரிதபித்து இரங்கி ஆறு
தல் சொல்லுகிற பட்சமுள்ள இன்னொரு ஆத்துமா
தன் கிட்ட இருந்தால் தாவிளை என்கிற விருப்பம்
வரும். இந்த விருப்பம் மனுஷராய்ப் பிறந்தயாவருக்
கும் இயற்கை, இந்த விருப்பமே மெய்யான மனுஷ
னாகிய இயேசுகிறிஸ்துவுக்கும் இந்த வேளையில் உண்
டாயிருந்தது. இதினிமித்தம் அவர் தம்மண்டையிருந்த
மூன்று சீஷரை நோக்கி: நீங்கள் இங்கே தரித்து என்
னோடே விழித்திருங்கள் என்றார்.

நாலாம் அதிகாரம்.

துக்கங்களின் மனுஷன்.

ஏசாயா தீர்க்கதரிசி துக்கங்களின் மனுஷன் என்
கிறார் (ஏசா. 53,3). அந்த வாக்கியத்தைக் கர்த்த
ருடைய கெத்செமனே அவஸ்தையை விஸ்தரிக்கிற தி
வசனமாக சிலர் உபயோகிப்பார்கள். அதாவது, அவ
கெத்செமனேயில்தான் துக்கங்களின் மனுஷனாயிருந்
தார் என்பார்கள், இது பொருந்தாது.

கர்த்தர் பூமியிலே சஞ்சரித்த நாளெல்லாம் முழுமை
னும் அவர் துக்கங்களின் மனுஷனாக இருந்தார். அவ
ர் துக்கங்களின் மனுஷனாகின மூன்று காரணங்க
ளுண்டு. அவற்றைச் சுருக்கமாய்ப் பார்ப்போம்.

முதலாவது, அவருக்கும் இந்தபூமிக்கும் பொருத்தமிருந்த
தில்லை. பாவமும் சாபமுமுள்ள பூமியும் அதிலிருக்கும்
மனுக்குலமும் ஒன்றுக்கொன்று பொருத்த முடை
தாய் இருப்பது ஆச்சரியமல்ல, இந்தபூமி ஆறுதல் இல்
லாதவீடு. அதில் குடியிருக்கிற மனுஷன் ஆறுதல் இல்
லாத மனுஷன். இந்த ஆறுதலற்றவீட்டில் பிறந்தது மு
சம்பவிக்கிற அநேகமநேகமான துன்பங்களையும் வருத்
தங்களையும் அவன் சகித்துச் சகித்து வழக்கப்பட்டிருக்
கிறான். அதில் இன்னம் மீதியாயிருக்கிற சந்தோஷங்களை
யும் நன்மைகளையும் அநுபவித்து அநுபவித்து அதும்
போதுமென்று நினைக்கிறான் அவனுக்கு வருத்தமில்
லாதவாழ்வும் கண்ணீரில்லாத சந்தோஷமுந் தெரியாது.

அவன் பாக்கியமான இடத்தைவிட்டு நிர்ப்பாக்கியமான
இடத்திற்கும், பரிசுத்தமான இடத்தைவிட்டு அசுத்த
மான இடத்திற்கும், மகிழ்ச்சியுள்ள இடத்தை விட்டு
துக்கமுள்ள இடத்திற்கும், வந்திருந்தால் அப்போது
மாத்திரம் தனக்கும் இந்தக்கெட்ட இடத்திற்கும்
பொருத்தமில்லையென்று எண்ணப்படுவான். ஆனால்
மனுஷன் துவக்கமுதல் இந்தக்கெட்ட இடத்திலேயே
ஜனித்து வளர்ந்தபடியால் அது மனதிற்குப் பிடிக்காத
இடமாக அல்ல, மனதிற்குத் திருப்திகரமான சொந்த
வீடுபோல் இருக்கிறது. ஆனால் நமது கர்த்தருக்கு
இந்த இடம் மனதிற்குச் சகிக்காத அருவருப்பான இட
மும் அவருடைய சுபாவத்திற்குப் பொருந்தாத அசுத்
தம் நிறைந்த அந்நிய ஸ்தலமுமாக இருந்தது. மற்ற
மனுஷருக்கு இங்கே வீடு இருக்க அவருக்கு
இங்கு வீடே இல்லை. அவருக்கும் இந்தப் பூமிக்கும்
பொருத்தமில்லாமல் இருந்த அவருடைய இருதயத்
தின் தவிப்பை அவரே வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்.
நரிகளுக்குக் குழிகளும் ஆகாசத்துப்பறவைகளுக்குக்
கூடுகளும் உண்டு, ஆனால் மனுஷகுமாரனுக்கோ தலை
சாய்க்க இடமில்லை என்றுகூறுகிறார். இப்பொழுது
சொன்னதை ஒருதிருஷ்டாந்தத்தினால் விளக்கிக்காட்ட
லாம். ஒரு விஸ்தாரமான வீட்டையும் அந்த வீட்டிற்
குள்ளே அநேகமாயிரம் குஷ்டரோகிகளையும் நினைத்து
க்கொள். அந்த ரோகிகளுக்குள் அந்த வீட்டைத்தவிர
வெளியே ஒன்றுந்தெரியாது என்றும் வை, அவர்களு
க்கு வேண்டிய ஆகார வஸ்திரங்கள் உள்ளே கிடைத்து
விடுகிறது. அவர்கள் தங்களுடைய நிலைமை கெட்ட
நிலைமை என்றும் அதற்குப்பயங்கரமான முடிவு வரு

மென்றும் அறிந்தார்கள். தங்களுடைய சுகமில்லாமை
யைச்சுகமுடையவருடைய சுகத்திற்கு எதிரிட்டுப்பார்
த்து சஞ்சலமும் எரிச்சலுமடைய அவர்களுக்கு
நிமித்தமே இல்லையாகையால் அந்தவீடு அவர்களுக்குச்
சந்தோஷமும் அவர்களுடைய பிழைப்பு அவர்களுக்கு
மனரம்மியமுமாய் இருக்கும். ஆனால் நல்ல சவுக்கிய
மான பூங்காவிலே வளமான தண்ணீரும் சுகமான காற்
றும் உள்ள இடத்திலே சுகதேகியாய் வளர்ந்த ஒரு
வனை நினைத்துக்கொள். அவனை அந்தக்குஷ்டரோகிகள்
வீட்டிலே கொண்டுபோய் அடைத்துவைத்தால் அது
அவன் மனதிற்கு என்னமாயிருக்கும்? அந்த ரோகிக
ளின் உடம்பிலிருந்து வழிகிற சீழும், எழும்புகிற
நாற்றத்தையும், பிரேதம்போல் தோன்றுகிற அவர்களு
டைய முகங்களையும் பார்க்கப்பார்க்க அவன் மன
திற்கு வாதையாய் இருக்குமல்லவா? அவனுக்கு
அந்த வீட்டிற்கும் பொருத்தமில்லாமையைத் தாக்கப்
படுகிற அவனுடைய மனதும், வாடிப்போகிற அவனு
டைய முகமும் வெளிப்படுத்தி விடும். அவன் அந்த
வீட்டிலே இருக்கவேண்டியதானால் அது அவனுக்குச்சந்
தோஷமாகவல்ல, துக்கமாகவே இருக்கும். பாவம்
பிடித்த நாமெல்லாரும் அந்தக்குஷ்டரோகிகள். நாம்
வாசம்பண்ணுகிற இந்த பூமி அந்தக்குஷ்டரோகிகளின்
வீடு. நமக்கு அந்தரோகத்தோடு பழகிப்பழகி அதனால்
விளையும் நிர்ப் பாக்கியத்தைக் குறித்துச் சுரணை
மழுங்கி இருக்கிறது. கிறிஸ்து நல்ல இடத்திலிருந்து
வந்த அந்தச்சுகதேகி. அவருக்கு இந்த நிர்ப்பாக்கியம்
பிடித்த வீடு சந்தோஷமுள்ளதாயல்ல, துக்கமும்
சஞ்சலமுமுள்ளதாயிருக்கது.

இரண்டாவது, அவருடைய பரிதாபம் பிறர்துக்கத்தை தன்
னுள்ளாக்கில் எடுத்துவிட்டுக் கொள்ளும் பரிதாபமாயிருந்
தது. பிறர்படுகிற அவஸ்தையை நாம் பார்க்கும்போது
நம்முடைய உள்ளம் ஒருவாறு துடித்து, நாம் அவர்க
ளுக்காக இரக்கப்படுகிறோமென்பது மெய்யே. ஆனால்
அப்போது நமக்கு உண்டாகிற பரிதாபம் நாம் சொல்லு
கிற இரண்டொரு இரக்கச்சொற்களினாலும் செய்கிற
இரண்டொரு இரக்க செயல்களினாலும் திருப்தியாகி
உடனே அணைந்துபோகிறதினால் அதன் பிறகு அவஸ்
தைப்படுகிற அந்தமனுஷருடைய வேதனையை நம்மு
டைய உள்ளங்களில் நாம் உணருகிறதில்லை. இதினிமித்
தம், நாம் எந்தத் துக்கத்திலும் துன்பங்களையும் வாதை
களையும் பெருமூச்சுகளையும் கண்ணீர்களையும் கண்டா
லும் அவைகளைக் காண்பதினால் நமது உள்ளங்களில்
உண்டாகிற வலி எப்போதும் தரித்திருந்து நமக்கு
நோவு உண்டாக்குகிறதில்லை. பிறர்துக்கத்தை சகியாத
இரக்கத்தினால் நமக்குண்டாகிறவலி உடனுக்குடனே
ஆறிப்போகிறபடியால் நாம் நிர்ப்பாக்கியரின் நடுவே
சந்தோஷங்களை அநுபவிக்க ஒருவாறு கூடியவர்களா
யிருக்கிறோம். கர்த்தராகிய இயேசுவோ அப்படியல்ல.
மனுஷருடைய உள்ளங்களில் கிடந்து வெந்து அவர்
களை வாட்டின எல்லா இரகசியமான விசாரங்களும் துக்
கங்களும்நோவுகளும் அவருடைய கண்களுக்கு வெட்ட
வெளிச்சமாய்த் தெரிந்தன. அவைகளை எல்லாம் அவர்
பார்த்து நாம் செய்வது போல் எனக்கென்ன வென்று
...ாமல் அந்த எல்லா நோவுகளையும் விசாரங்களையும்
துக்கங்களையும் தூக்கித் தம்முள்ளத்திலே போட்டுக்
கொண்டு அவைகள் பிறத்தியாருடைய உள்ளத்திலே

எவ்வளவு காலம் இருந்தனரோ அவ்வளவு காலமும் தமது உள்ளத்திலும் இருக்கச்செய்து அவர்கள் எவ்வளவு துக்கத்தை அடைந்தார்களோ அவ்வளவு துக்கத்தைத் தாமும் அடைந்தார். அவருக்குப்பிறர் துக்கம் அந்நியதுக்கமாக அல்ல, சுயதுக்கமாகவே இருந்தது. அதுவுந் தவிர, பாவத்திற்குரிய பயங்கரமுடிவை அவர் அறிந்திருந்தார். பாவத்தின் கையில் அகப்பட்டவர்களோ ஞானக்குருடர். அவர்களுடைய கண்ணைத்திறந்து பாவத்திற்கும் ஆக்கினைக்கும் அவர்களை விலக்கிவிட அவர் பிரயாசைப்பட்டும் அவர்களில் பெரும்பான்மையோர் முரட்டாட்டமாய் அவருக்கு எதிர்த்துநின்று கெட்டுப்போனதைப் பார்த்ததினாலும் அவர் மனம் வெகுவாய்ப்பதைத்தது. ஆகையால் அவர் சிவகாலமெல்லாம் துக்கங்களின் மனுஷனாய் இருந்தார்.

மூன்றாவது, அவர் ஏராளமான மனுஷரின் நடுவில் ஒண்டியாய் இருந்தார். அவர் பூமியிலே சஞ்சரித்த காலத்தில், விசேஷமாய் அவர் வசனத்தைச் சொல்லப்புறப்பட்டபின், திரளான கூட்டம் அவரைச்சூழ்ந்திருந்தது மெய்யே. ஆகிலும் அவர் அந்த ஏராளமான கூட்டத்திலே தனித்து ஒண்டியான ஏகாந்தியாயிருந்தார். அத்தனை மனுஷரில் அவர் மனம்பொருந்தி உறவாடக்கூடிய தோழமை அவருக்கு அகப்பட்டதே இல்லை; ஏனெனில் அவரைச்சூழ்ந்திருந்தவர்களின் உள்ளங்களில் எல்லாம் பாவமானது நிறைந்திருந்தது. அவர்களுடைய மனது அசைந்தால் அந்த அசைவில் எவ்வளவாகிலும் பாவம் கலக்காமல் இருக்காது. கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அத்துமாவிலே, பாவம் கொஞ்சமேனும் இல்லாமல் பரிசுத்தமே குடியிருந்தது. ஆகையால் அவருடைய மனமும் பேச்சும்

சீவியமும் பரிசுத்தமாகவே இருந்தன. தோழமையினால் உண்டாகும் ஆறுதலை அநுபவிக்கிறதற்கு மனமொத்த தோழர்களுடைய உள்ளம் ஒன்றோடொன்று ஒட்ட வேண்டும். உள்ளமானது இனத்தோடு இனம் ஒட்டுமே தவிர இனந்தப்பி ஒட்டாது. அயோக்கியனுக்கு அயோக்கியனுடைய சகவாசம் பிரியமாய் இருக்குமே தவிர, யோக்கியனுடைய சகவாசம் பிரியமாயிராது. அவ்வாறே, யோக்கியனுக்கு யோக்கியனுடைய கூட்டுறவு பிரியமாயிருக்குமே தவிர, அயோக்கியனுடைய உறவு பொருந்தாது. ஒருயோக்கியன் நூறு அயோக்கியர் நடுவில் இருந்த போதிலும், அத்தனைபேர் நடுவில் அவன் ஒண்டியே தவிர வேறல்ல. நமது இரட்சகர் இப்புவியில் சஞ்சரித்த சஞ்சாரம் இம்மாதிரி ஒண்டிச் சஞ்சாரந்தான். மனுஷர் உள்ளங்களில் குடியிருந்த பாவமானது அவரை நாற்பக்கத்திலும் சூழ்ந்து நெருக்க அவருடைய ஒரு உள்ளம் மாத்திரமே பாவந்தீண்டாத ஆரணகோட்டையாயிருந்தது. ஒரு பெரிய சமுத்திரவெள்ளத்தின் நடுவில் ஒருதீவு தோன்றினால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி பாவவெள்ளமானது புரண்டு வழிகிற மனுஷ உள்ளங்களின் நடுவில் பாவமில்லாத அவருடைய உள்ளம் இருந்தது. அவர் தம்முடைய பரிசுத்த ஆத்துமாவை மற்ற மனுஷர்களுடைய ஆத்துமாக்களோடு பேசவும், கிரியைநடப்பிக்கவும் இடங்கொடுத்தாலும், அது அவைகளிலுள்ள கறையினால் பிடிபடாமல் செம்மையாய்க் காத்துக்கொண்டார். ஆகையால் அவருடைய ஆத்துமாவுக்கும் மற்ற மனிதர்களுடைய ஆத்துமாவுக்கும் பூரணமான ஐக்கியம் இருக்கக்கூடாது. அவர் தமது ஒண்டித்தனத்தையும் தனிமையையும் உணர்ந்து, அதி

னால் வரும் துக்கத்தைச் சகிக்கவேண்டியவராயிருந் தார். அவர் ஒண்டியாயிராத வேளை எதுவென்றால், அவர் தமது பிதாவோடு சஞ்சரித்தவேளையே. பிதாவின் தோழமையைத்தடையில்லாமல் அநுபவிக்கும்படியாக அவர் வனாந்தரத்திற்காவது மலை உச்சிக்காவது போய் இராமுழுமையும் ஜெபத்திலே போக்குவார். அந்த மாதிரி அவர் தினந்தோறும் பிதாவின் தோழமையினாலே பலப்படுத்தப்பட்டு ஸ்திரமாகப்படுத்தப் படாவிட்டால் இந்தப்பூமியிலே அவர் பிழைத்த துக்கமுள்ளபிழைப்பு அவருக்கு இன்னம் அதிகவேதனையுள்ளதாய் இருந்திருக்கும்.

இதுவரையில் சொன்னவற்றால், கெத்சேமனேயில் மாத்திரமல்ல முழு சீவியத்திலும் கர்த்தராகிய இயேசு துக்கங்களின் மனுஷனாய் விளங்கினார் என்பது தெளிவாகும். அவருக்கு இப்படி வழக்கமாயிருந்த துக்கத்தையல்ல, வழக்கத்துக்கு மிஞ்சின புதுநூதனமான அகோரத்துக்கத்தைச் சீஷர்கள் கெத்சேமனேயில் அவரிடத்தில் கண்டு அதை விபரிக்கக்கூடிய புது நூதனமான பதங்களைத்தேடித் தவிக்கிறார்கள். ஆதலால், அந்த அவஸ்தையை உண்டாக்கின காரணம் வேறே இருக்கவேண்டும். அது என்னவென்று இனிப் பார்ப்போம்.

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவனுடைய ஆட்டுக்குட்டி.

நாம் அவருக்குள் தேவனுடைய நீதி ஆகும்படிக்குப் பாவமறியாத அவரை நமக்காகப் பாவமாக்கினார். 2 கொரி. 5, 21.

பாவஞ்செய்த மனுஷனுக்குத் தேவன் தாமே கொடுக்கிற ஒரு ஆட்டுக் குட்டியின் இரத்தமானது பாவமன்னிப்பையும் நீதியையும் சம்பாதிக்கும் என்கிற தேவவாக்குத்தத்தமும் அதைப்பற்றிய அறிவும் துவக்க முதல் மனுஷருக்கு இருந்தது. அந்த ஆட்டுக் குட்டியானது இந்த உலகத்தது அல்ல. ஆகையால், இந்த உலகத்திலே அது காணப்படாதிருந்தது. அது தேவனிடத்திலிருந்து வரவேண்டியது. உலகத்தின் பாவத்தைச்சுமந்து தீர்த்து மனுஷனுக்கு நீதியைச்சம்பாதித்து அவனை தேவனோடு ஒப்புரவாக்குகிற சக்தி அதற்கு இருக்கிறதென்று பழையேற்பாட்டு பிதாக்களுக்குத்தெரிந்திருந்தது. அது மோட்சத்திலிருந்து தேவனாலே கொடுக்கப்படவேண்டிய ஆட்டுக்குட்டியானபடியால் அதற்கு தேவனுடைய ஆட்டுக்குட்டி என்கிற பெயரிருந்தது. அதை தேவன் தாமே வெளிப்படுத்துமட்டும் அது மனுஷர் கண்ணுக்குத் தெரியாதிருந்தபடியால், அதற்குப்பதிலாக இந்தப்பூமிக்கடுத்த மிருக ஆட்டுக்குட்டி அதுவருமட்டும் பலியிடப்பட்டு அதைக்

குறித்த ஞாபகத்தை மனுஷ நினைவுகளில் காப்பாற்ற வேண்டியதாயிருந்தது. பூமிக்கடுத்த ஆட்டுக்குட்டி பலியிடப்பட்ட போதெல்லாம் மோட்சத்திற்கடுத்த இந்த தேவாட்டுக் குட்டியின் நினைவு பரிசுத்தவான்களின் மனதில் எழும்பிற்று என்பதை வேதத்தினால் அறியலாம். திருஷ்டாந்தமாக, அபிரகாம் ஈசாக்கை நோக்கி: "என் மகனே, தேவன் தமக்கு தகனப்பலிக்கான ஆட்டுக்குட்டியைப் பார்த்துக்கொள்வார்" என்றான். (ஆதி. 22, 8). இந்த உத்தரவைக் கேட்டவுடன் ஈசாக்கு மறுவார்த்தை பேசவில்லை. ஏனெனில், தேவன் தமக்கான ஆட்டுக்குட்டியைப்பார்த்துக்கொள்வார் என்கிற பாரம்பரியமான வர்த்தமானத்தை நம்புகிற நம்பிக்கையும் மற்ற முற்பிதாக்களுக்கு எப்படியோ அப்படியே அவனுக்குந்தெரிந்திருந்தது.

மேலும் உலகத்தின் பாவத்தைச்சுமக்கிற இந்த தேவ ஆட்டுக்குட்டியைத் தீர்க்கதரிசியாகிய ஏசாயா ஞான திருஷ்டியிலே பார்த்து (ஏசா. 53-ம் அதி), அது இந்த உலகத்திற்கடுத்த மிருக ஆட்டுக்குட்டியல்ல மனுஷ ஆள்தத்துவத்தையுடைய மனுஷனே என்று கண்டார். ஆகையால், மனுஷருடையபாவங்களைத்தொலைப்பதற்குத் தேவன் கட்டளையிடுகிற தேவாட்டுக்குட்டியானது மனுஷ ஆளாயிருக்கவேண்டுமென்பது தீர்க்கதரிசிகளின் காலமுதல் விசுவாசிகளுக்குத்தெரிந்திருந்தது.

முற்பிதாக்களும், தீர்க்கதரிசிகளும் கண்ணாரக் காணா ஆசித்தும் காணாமலிருந்த இந்த தேவாட்டுக்குட்டியானவரை யோவான் ஸ்நானகன் கண்ணாரக்கண்டு

தன்னுடைய சீஷர்களுக்கு அவரைக்காட்டி "இதோ லோகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவனுடைய ஆட்டுக்குட்டி" என்று சந்தோஷமாய்க் கூவினான் (யோவா. 1, 29).

உலகத்தின் பாவத்தைச்சுமந்து தீர்க்க தேவனால் ஆதிமுதல் குறிக்கப்பட்டு வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டிருந்த தேவாட்டுக் குட்டியை பழையேற்பாட்டின் காலமெல்லாம் தேவன் மனுஷர்களுக்கு இன்னும் வெளிப்படுத்தினதில்லை. புதிய ஏற்பாட்டின் முடிவு காலத்திற்கு கடைசிக்காலமென்று பெயர். வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்ட தேவாட்டுக் குட்டியானவரைப்பார்ப்பதற்கு ஆவலோடே காத்திருந்த மனுஷருக்குத் தேவன் அவரை அந்தக்கடைசிக் காலத்தில் வெளிப்படுத்தினார். "குற்றமில்லாத மாசற்ற ஆட்டுக்குட்டியாகிய கிறிஸ்துவின் விலையேறப் பெற்ற இரத்தத்தினாலே மீட்கப்பட்டீர்கள் என்று அறிந்திருக்கிறீர்களே. அவர் உலகத் தோற்றத்திற்கு முன்னே குறிக்கப்பட்டவராயிருந்து தமது மூலமாய் தேவன் மேல் விசுவாசமாயிருக்கிற உங்களுக்காக இந்தக் கடைசி காலங்களில் வெளிப்பட்டார். (1. பேது 1,19-20).

தேவன் நமக்குத்தந்த இந்த தேவாட்டுக்குட்டியானவர் பிறப்பு முதல் இதுவரையில் பாவமற்றவராயிருந்தும் கெத்செமனேயில் நடக்கிற தேவனால் பாவமாக்கப்பட்டார். அதினால்தான் மேலேசொன்ன அகோர அவஸ்தை அவருக்குவந்தது. இந்த இரகசியத்தை உள்ளிட்டுப் பார்க்குமுன்னர் நமது இரட்சகருக்கு நேர்ந்த இந்த அவஸ்தை மரணபயத்தினாலுண்டாக்கப்பட்டது என்போருடைய கருத்தையும் ஆதிதல் நலமாதலால் அதை இனிஉள்ளபடி அடுத்த அதிகாரத்தில் தெரிவிப்போம்.

ஆறும் அதிகாரம்.

மரணபயமே இரட்சகருடைய அவஸ்தைக்குக் காரணம்.

இவ்வாறுமொழிவோர் பூர்வகாலத்திலும் தற்காலத்திலும் வேதபண்டிதருள் பெரும்பாலார் என்பது வாஸ்தவம். அவர்களுடைய கருத்தை எல்லாம் உருட்டித்திரட்டி வேதபண்டிதராகிய நேபே ஆசிரியர் தெரிவிப்பதினால் அவருடைய மொழிகளால் அதைஇங்கே எடுத்துரைத்தல் உசிதமெனத் தோன்றுகின்றது.

"இரண்டாம் ஆதாமாய் அவர் மானிடசாதியில் ஒருவரானபோது, அதாவது நமது மாமிசத்திற்கும் இரத்தத்திற்கும் அவர் பங்குள்ளவரானபோது, உத்தரவாதம் பண்ணும்பொருட்டு உலகத்தின் பாவத்தை அவர்தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டார். மானிடஜாதியோடு நெருங்கிய இணைபிரியாத ஐக்கியத்தை அடைந்துகொண்ட மானிடகுமாரனென்ற நிலையிலேயே அவர் நமது பாவங்களைச் சுமக்கிறார். அவர் ஞானத்திலும் வளர்த்தியிலும் எவ்வளவு அதிகமாய்விர்த்தியடைந்தாரோ அவ்வளவுக்குஅவர் உலகத்தின் பாவத்தைத்தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டதைக் குறித்து அதிக சுயக்கியானமும் அதிககிரியாமுயற்சியும் உடையவரானார். யோவா. 1,29.ல் "உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமக்கிற தேவனுடைய ஆட்டுக்குட்டி," என்னும் நிகழ்காலத்தைஇனிச் சுமக்கப் போகிற" என்னும் எதிர்காலமாக்கி அர்த்தப்படுத்தலாவது எவ்விதத்திலும் நியா-

யமாகாது. "திடன்கொள், உன்பாவங்கள் உனக்கு மன்னிக்கப்பட்டது" எனமொழிந்துமனச்சாட்சியிலிருந்த பாவப்பாரத்தை அவர் பாவியின் உள்ளத்திலிருந்து இறக்கிவிட்ட அக்காலத்திலேயே, அவர்உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்தாரென்பது நிச்சயம். நோயாளிகளைச் சுகமாக்கின செய்கையினாலேயே அவர் தீர்க்கதரிசன வார்த்தையை நிறைவேற்றி நம்முடைய பெலவீனத்தைச்சுமந்தார் என்று மத். 8,17 தெளிவாய் உரைக்கிறதில்லையா? இயேசு நமது பாவங்களைத் தமதுமேல் தாக்கி சுமந்திக் கொண்டநிமிஷம் இது என்று, ஓரேபிரத்தியேகமான நிமிஷமாகிலும் அவருடைய ஜீவியசரித்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதில்லை. மேலும், இரட்சகருடைய ஆத்தும அவஸ்தையைக் குறிக்கிறதென்று யாவரும் ஒத்துக்கொள்ளுகிற எபிரேயர் நிருப வசனத்தை என் அபிப்பிராயத்திற்கு ஆதாரமாக எடுத்துரைக்கிறேன். அவர் தம்மை மரணத்தினின்று இரட்சிக்க வல்லமையுள்ளவரைநோக்கி பலத்தசத்தத்தோடும் கண்ணீரோடும் விண்ணப்பம் பண்ணி வேண்டுதல் செய்தார். (எபி. 5,7). இப்படி ஜெபிக்கவும்பலத்தசத்தம்போடவும் இரட்சகரைத் தூண்டினது மரணமே. பலமானசத்தத்தையும் கண்ணீரையும் அவரில் பிழிந்து எடுத்தது மரணமேயென்பது இதினால் தெளிவாகும். நிஷ்களங்கமான அவருடைய சுபாவத்திற்கு மரணம் பொருத்தமுடையதல்ல வாதலால் அது அவருக்கு இயல்பாகவே அருவருப்பு. களங்கமுள்ள பாவியின் மரணத்தைச் சகிக்க நேர்ந்தது அதிலும் அதிக அருவருப்பையும் கலக்கத்தையும் அவருக்கு உண்டாக்கிற்று. யாரேனும் இதை ஆட்சேபித்துஇந்தமாதிரிமரணத்திற்குஜுபத்துச்செய்து

கொள்வதற்காக அவருக்கு ஏற்கனவே போதுமான
நேரமிருந்ததே. நமது இரட்சிப்பின்பொருட்டு இந்த யா
திரியாடும் மரணமும் தேவனுடைய நித்திய ஆலோசனை
யின்படி வரும் என்று, அவருக்குண்டாயிருந்த தெள்
ளிய அறிவு அநேகர் குறித்த எல்லாக்கலக்கத்தையும் போ
ராட்டத்தையும் நீக்கியிருக்க வேண்டுமேயென்று சொல்
லலாகாது. எதையும் சகிப்பேன் என்று முன்பே துணிந்
திருந்தாலும் சகிக்கவேண்டிய வேளைவரும்போது திடுக்
கிட்டுத் திகிலடைவது மானிடப் பிறவிக்கு இயற்கை.
தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவேன் என்று கள்ளங்கபடின்றி
மனஉறுதி செய்து கொண்டிருந்தாலும் கீழ்ப்படிகிற
வேளைவந்து துன்பத்துள் நடக்கும்போது தேகம் விட
விடத்து உள்ளம் நடுங்குதல் மானிட இயல்பு. மானிட இ
யல் போடு கூடி மானிடஜென்மமான தேவகுமாரனே
தவிர மனுஷீகம் தெய்வீகத்தினால் விழுங்கப்பட்ட மானிட
உணர்ச்சி அழிந்த மனிதப்பிறவி என்று தொக்கிகஸ்
தர் என்னும் பதிதர் நினைப்பது போல் நாம் இயேசு
வைக்குறித்து நினைக்கலாகாது. தெய்வத்தன்மையும்
மானிடத் தன்மையும் ஆகிய இருதன்மைகளும் அதற்
குரிய இலட்சணம் கெடாமலும் ஒன்றோடொன்றுகல
வாமலும் மாறுமலும் பிரியாமலும் அவருக்குள் அதிக
நெருக்கமான ஐக்கியத்தை அடைந்திருந்தன. அவ
ரது இருதன்மைகளையும் இவ்வாறு பார்த்தறியாவிடின்
அவருடைய மானிடத்தன்மை உண்மையானதல்ல, மா
யாத் தோற்றமென்று கொள்ள வேண்டியதாகும்.

நமது கர்த்தருக்கு ஆத்துமவேதனை இந்தத் தருவாயில்
நேர்ந்ததானது சரியான காரணங்காட்டி விளக்கக் கூடிய
தன்றானால் இக்காலத்து வேதபண்டிதர் நினைக்கிற நிலைப்

பும் சரியல்ல. கர்த்தர் இந்தத் தருவாயில் மரணத்
தை அநுபவித்ததில்லை என்பது ஒத்துக்கொள்ள வேண்
டியதே. ஆனாலென்ன? அவர் மரணத்திற்கு ஒப்புக்கொ
டுக்கப்படும் நேரம், அதாவது, அவர் மரணக் கட்டுகளி
னால் கட்டப் படவேண்டிய நேரம் இப்போது வந்து
விட்டது. ஏனெனில், அப்படி அவரைக் கட்டிக்கொண்டு
போகவந்தவர்களோடு கூடவே அவர்களுக்கு அவ
ரைக் காட்டிக் கொடுப்பவனும் வந்திருக்கிறான். ஆத
லால், உள்ளபடிக்குச் சொன்னால் அவருக்கு இந்தத்
தருவாயிலேயே மரணம் ஆரம்பித்து விட்டது எனத்த
கும். ஏனெனில், பலவந்தத்தினாலே அவர் சீவனுள்ளோ
ரின் தேசத்திலிருந்து பறிக்கப் பட்டுப் போக
வேண்டியதாயிற்று. அப்படி அவரைப் பலவந்தம்பண்ணு
கிறவர்கள் இந்தத் தருவாயில் வாசலண்டை வந்து விட்
டார்கள். தமக்குவரும் மரணகதியைக் குறித்தே அவர்
இச்சமயம் திகலசித்தாரென்பது அவருடைய ஆத்தும
வேதனையை விளக்கும் வெகுபூர்வம் கண்டவிஸ்தரிப்பு.
பூர்வபிதாக்கள் இப்படித்தான் விஸ்தரித்தார்கள். அதைப்
பார்த்து, அக்காலத்தில் கிறிஸ்துமார்க்க விரோதியாகிய
செல்சும் (Celsus) விசுவாச காதகனாகிய யூலியானும்
(Julian) நமது இரட்சகர் மரணத்துக்கு அஞ்சினது
கேவலம் என்று இகழ்ந்திருக்கிறார்கள். நவீனகா
லத்தில், வேதவிரோத கோட்டைக்காரனாகிய புஸ்தெரி
(Usteri) என்பவன் மூன்றுமுதல் விசேஷகர்சொல்
லுகிற இரட்சகருடைய இந்தமரணக்கலக்கம் வாஸ்தவ
மானசெய்தியே யானால் மரணத்தைக் கண்டுகலங்கா
திருந்த சொக்கிரத்தேஸ் (Socrates) என்பவன் இயேசு
வினும் மேம்பாடானவனென்று கொள்ள வேண்டும்

என்று பழிக்கிறான். இவ்வாறு வசை கூறிப் பழிப்
போருக்கு நாம் சொல்வதாவது: உணர்ச்சி என்பது
முற்றும் அழியப்பெற்று ஸ்தோயிக்கனுப் மாறி விட்ட
கிறிஸ்துவே கிறிஸ்து என்று கொண்டாட மனம்
உவந்து துள்ளுவோர் எப்படித்துள்ளினும் துள்ளட்டும்.
அவர்கள் தங்களுக்கு ஆக்கிக் கொள்ளப் பார்க்கிற கர்த்
தரும் இரட்சகரும் எம்மாத்திரப் பட்டவர் என்பதை
மாத்திரம் மறவா திருப்பார்களாக. சுவரணை கெட்டு
உணர்ச்சியழிந்து, அன்பு குளிர்ந்து, கருங்கல் சிலைக்குப்
பேதமில்லாமல் நமது நடுவில் கிறிஸ்து நிற்பாரானால்
அவர் செத்துச் செயலற்ற நிர்விசாரி ஆவாரே தவிர
வேறல்ல. தமக்கே சுவரணை யில்லாதவர் நமக்கு எப்படி
சுவரணையாய்ப் பரிவிப்பார். அனலான துடிப்பும் ஆழ
மான உணர்ச்சியும் இல்லாத செயலற்ற வெறும் உள்
ளம் அவருக்கு இருந்தால், நமக்குவரும் ...கியிலும்
அவஸ்தையிலும் அவருடைய உள்ளத்தை நாடி நாம்
எப்படிக் கெஞ்சலாகும். நமக்கு இருக்கிற பெலவீனத்
தைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் பரிதாபமும், காணமல்
போன மானிடராகிய நம்மை நோக்கும் போதெல்லாம்
மனஉருக்கமும், பாவத்தைவிட்டுக் குணப்படுகிற பாவி
களைக் காண்கையில் சந்தோஷமும் தமது திருஉள்ளத்
தில் ஜொலிக்கிற பிரதான ஆசாரியர் நமக்கு அவசியம்.
ஆத்துமாக்களை வசப்படுத்தவும், பலவான்களையும் தமக்
குப் பறித்துக்கொள்ளவும் இயேசுவுக்கு இருக்கவேண்
டிய சக்தியானது கருணை வெள்ளமாகிய உருக்க இரக்
கமே. பலமாய் உள்ளத்தை வாட்டுகிற உயிரும்
பலமுமான உணர்ச்சி அந்தக் கருணைக்கு இல்லை
என்று சாதித்தால், அது உள்ளீடு இல்லாதவெறும்

தோலான கருணையே தவிர வேறென்ன? நமதுமாமி
சத்திலும் இரத்தத்திலும் வந்து நமது சுவரணை
களிலும் உணர்ச்சிகளிலும் பங்கடைந்திருக்கிற கர்த்
தரை மாத்திரம் வேதம் அறியும். அப்படிப்பட்ட கிறிஸ்
துவை நாம் எந்தநிமித்தமாகவும்விட்டுவிடவேகூடாது.

ஆயினும், பலர் நமக்கு எதிரே திரும்பி: நீர்
சொல்லுகிறபடிக்கே இருக்கட்டும், மானிட உணர்ச்சி
யுள்ள கிறிஸ்துவைவிட்டுவிடுமென்று நாங்கள் உம்மைக்
கேட்கிறதில்லை. ஆனால், நீர் சொல்லுகிறபடி பார்த்தால்
கிறிஸ்து மரணம் வரும் முன்னமேயே மரணபீதியால்
அவஸ்தைப்பட்ட அவஸ்தையானது அவருடைய சுவரணை
யையெல்லாம் அமிழ்க்கி அவருடைய உள்ளத்தின் உணர்ச்
சியையெல்லாம் அழித்து விட்டபடியால் ... வாய்
மரணமேவந்துவிட்டபின் அதற்குமுன் ஏதும் செய்ய
ஏலாமல்செயலற்றுமரத்துநின்றுபோன்று சொல்லலாகு
மே. ஏனெனில், உள்ளபடிக்கு மரணத்தைச்சகிக்கையில்
அவர் கொஞ்சமேனும் கலங்கவில்லை என்று பார்க்கி
றோம். மரிப்பதைதங்களுக்கு தேவன்குறித்தாரென்று
திட்டமும் தெளிவுமாய் அறிந்து கொண்டபின் மரணங்
கிட்டுந்தறுவாயில் எத்தனையோபேர் அச்சமின்றி சந்
தோஷித்தங்களுடன் அதற்கு எதிர்க் கொண்டுபோ
யிருக்கிறார்களே. இவர்களைவிட ... தாழ்ந்தவரா?
என்பார்கள். இதற்கு உத்தரம் ... இரத்தசாட்சிகளுடைய
மரணத்தைக் கர்த்தருடைய மரணத்துக்கு எவ்விதத்தி
லும் நிகரொடுத்துச் சொல்லலாமா? அவர்களுடைய மர
ணத்திற்கும் அவருடைய மரணத்திற்கும் பலமான
வித்தியாசமில்லையா? மற்றமானிட ஜென்மிகளுக்குவரும்
மரணத்தைவிட நமது இரட்சகருக்கு வந்த மரணம்

அவருக்கு அதிக வேதனை யுள்ளதாய் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது யோசித்தாலே தானாய்த்தெரியும். அவருடையமானிட இயல்பு மிகநேர்த்தியும் சுத்தமும் சவுக்கியகாரமுமானது. பாவத்திலே உற்பவித்து பாவத்திலே ஜன்மித்திருக்கிற மானிடர்களாகியநமக்கு அசுத்தமானதும் சுவரணைமழுங்கினதும் குஷ்டம் பிடித்ததுமான மானிட இயற்கை இருக்கிறது. ஆதலால், நமது மானிட இயற்கையிலே உ[illegible]ர்ச்சி சுறுக்காய் வருது. [illegible]மக்கு மரணபீதியைஉணரும் உணர்வுஎப்போதேனும் [illegible]ழும்பினால், அந்த உணர்வைக் கிறிஸ்து அநுபவித்த[illegible]க்கு ஒப்பிடும்போது [illegible]தற்குஅது பத்தடிக்கு இரண்[illegible] ஆரம் கூட எட்[illegible]து. இப்படி இந்தக் வேதசாஸ்[illegible]ரியார் கூறி[illegible]துவே கருத்து வேறு பிரபல வேத [illegible] இருக்கின்றது. இதைத்தவறு என்று வாதிக்கமு[illegible]யுமா? சிருஷ்டி நாயகராகிய [illegible]வனுடைய சித்தத்தினால் மானிட ஜென்மத்திலே தேகமும் ஆவியும் இணைந்திருந்து தேகாத்துமாக்களை ஒரே பிராணியும் ஒரே ஜீவனுள்ள ஆளுமாக்குவதை அறிவோம். இப்படி தேவன் இணைத்தது இணைபிரியலாகாது. பாவத்தினால் இப்போது மானிட தேகாத்துமாக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற இணைபிரிவு தேவனுடைய சர்வ வல்லமையினாலும் கி[illegible]பையி[illegible]லும் கடைசி நாளில் நிவிர்த்தியாகி தேகாத்[illegible]மாக்க[illegible] இனி என்றும் பிரியாமல் ஒன்றோடொன்று [illegible] ஐக்கியத்துள்பட்டு ஒன்றுகூடும். உடலையும் ஆவியையும்பிணித்திருக்கிற பிணிப்பு நெடுநாட்பட்ட நோய்முதலிய காரணங்களால் சிறுகச்சிறுக அறுந்து வந்தால், மரண உபத்திரவம் குறையும். ஆனால், அந்தப் பிணிப்பு துறுக்கெனசிறிது

பொழுதுக்குள் அறுமெனசெல்வையாய் அறிந்து அதை நினைத்துக் கொண்டேமரணத்துக்குள் பிரவேசித்தால் துயரமும் கசப்பும் வெகு அதிகமாய் உள்ளத்துக்குள் உருவிப்பாய்ந்து அதைப் பித்து வேதனைப்படுத்தும்.

மேலும்மரணம் பாவத்தின் சம்பளம். தேவனையும் மனிதனையும் பிரிக்கிற பாவத்துக்கு வந்தலாபம் மரணம். மரணத்தினால் தேகமும் ஆவியும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரிக்கப்படும். ஒருவனுடைய ஆத்துமாவைக் கறைப்படுத்துகிற பாவம் எவ்வளவுக்குக்குறைவாயிருக்குமோ அவ்வளவுக்குப் பாவத்தின் விளைவாகிய மரணமுண்டாக்கும் வேதனையுள்ள பிரிவு அதிக பலாத்காரமானதும் சுபாவ விரோதமானதுமா யிருக்கும். நமது ஆண்டவரோபாவம்என்பதுசிறிதும்இல்லாதவர். பாவமே அறியாதவர். அவருடைய தேக ஆத்துமாக்களைக்கட்டின கட்டை எந்தப் பாவமும் பிரவேசித்து தளர்த்திவிட்டதே இல்லை. அதற்கு மாறாகமாசில்லாமையிலும் பரிசுத்தத்திலும் அவர் பிழைத்த பிழைப்பினால் அவருடைய தேகாத்துமப்பிணிப்பு நாளுக்குநாள் அதிக வலுப்பட்டு விட்டது. ஆதலால் அவரில் மரணத்திற்கு உரியதாயிருந்தது வரவர மரியாதையி[illegible]ல் விழுங்கப்பட்டு அவருடைய மாமிசசரீரம் வர வர ஆவிக்குரிய தேவலோகத்துச் சரீரமாக மாற்றப்[illegible]டுப் போயிற்று. ஆதலால் கிறிஸ்துவில் தேகாத்துமாக்கள் இணைக்கப்பட்டிருந்த இணைப்புவேறே, மற்றமனுஷரில் அந்தஇணைப்புண்டாயிருக்கிறமாதிரிவேறே. அவருடையதேகாத்தும இணைப்பு தனியும் வேறெதற்கும் ஒப்பிடக் கூடாததுமான இணைப்பு. இதனால் அநுமானிக்க வேண்டியது

யாதெனில், அவருடைய தேகாத்துமக்கட்டு பிரிக்கப் படுவதாயின், அதாவது, ஒன்றிற்குள் ஒன்று ஊடுருவி ஒன்றோடொன்று மருவிப் பின்னி வளர்ந்து விட்ட அவருடைய தேகாத்துமப் பிணிப்பு தளர்த்தப் படுவதாயின், அவருக்கு அதினால் விளைந்த மரண வலி வேறு பேர்களுக்கு வரும் மரண வலியை விட வெகு அதிகப் பட்டிருக்க வேண்டும். ஆதலால், மரணத்தோடுபோராடுகையில் அவருடைய நெற்றியில் இரத்த வேர்வை வேர்த்தது ஆச்சரியமல்ல.

துல்லியமும் சுத்தமுமாய் உருவாக்கப்பட்டிருந்த இயேசு கிறிஸ்துவின் மானிட சுபாவம் இந்த ஆத்தும போராட்டத்தில் துலாவில் விழுந்த பாரமாயிருந்தது. ஆனால், துலாப்பாரமாய் விழுவதே அந்தச் சுபாவத்திற்குத் தேவன் குறித்திருந்த வேலை என்று சொல்லத் துணிவோமானால் நாம் ஒரு பெரும்பிசகில் உட்படுவோம். சிருஷ்டிக் கர்த்தாவாகிய பிதாவுடைய சித்தத்தின்படி தேகாத்துமாக்கள் மனிதனில் எப்போதும் பிரியாமல் ஒன்றித் திருப்பதற்கே ஏற்பட்டன. அவ்வாறு ஒன்றி யிருப்பதற்குத் தம்மால் ஏற்படுத்தப் பட்டனவற்றை அவர் தமது குமாரனில் இப்போது ஏன் பிரிக்கிறார் என்கிற கேள்விக்கு பின் வருமாறு உத்தரவு சொல்லத் தகாது. அதாவது: இவ்வுலகில்வந்த தேவனுடைய குமாரன் மரணத்தின் மூலமாயன்றி அதாவது தேகாத்துமப் பிரிவினாலன்றி வேறு வகையாய்த் தமது பிதாவின் வீட்டிற்குத் திரும்புதல் கூடாது என்பதே. கிஞ்சித்தும் மரணசம்பந்த மில்லாமலே இவ்வுலகிலிருந்து தேவ லோகத்துக்குப்போதல் கூடும், மரணமே இல்லாமல் பரமேறுதல் சாத்

தியமே. ஏனோக்கு மரித்தாரா? உயிருள்ள தேகத்தோடே எலியா பரத்துக்கு ஏகவில்லையா? கடைசிநாளில் உயிரோடிருக்கும் பரிசுத்தர்கள் முந்தி மரித்து விழுந்து பின்பு எழுப்பப்பட்டு மறுரூபமாவார்களோ? மரணமின்றி பரமேறுதலே நமது ஆண்டவருக்குப் பொருந்தும். இந்தப் பொருத்தத்திற்குத் தடை யுண்டாக்குவது எதுவு மின்றி மரணமில்லாப் பாட்டையிலே அவருடைய மானிட சுபாவ வளர்ந்தி நடந்து வந்தது. ஆயினும், அவர் தமது நிமித்தமல்ல, நமது நிமித்தமே இப்பூவுலகில்வந்தார். அதுபோலவே அவர் இவ்வுலகைவிட்டுப் போதல் தமது நிமித்தமல்ல, நமது நிமித்தமே. அவர் நம்மை இரட்சித்து பரமேக வேண்டிய படியாலும், நமது இரட்சிப்புக்கு அவர் மரிப்பது அவசியமானபடியாலும் அவர் மரணத்தின் மூலமாய் தேவலோகம் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. மத் 26, 28. ல் அவர் திருவாய் மலர்ந்து கூறுகிறபடி அவர் தமது இரத்தத்தை நமக்குப் பாவமன்னிப்பு உண்டாக்குவதற்காக சிந்த வேண்டும். அவர் தமது ஆத்துமாவை அநேகரை மீட்கும் பொருளாக ஒப்புக்கொடுத்தார் (மத். 20, 28. மாற். 10, 45). நமது இரட்சகர் சீஷர்களோடு பஸ்காவைப்புசித்து பாவமன்னிப்பு தருவதாகிய தமது திருச்சரீரத்தையும் திரு இரத்தத்தையும் அவர்களுக்குத் தின்று குடிக்க கொடுத்தபோது இஸ்ரவேலர் புசித்த பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டிக்கும் தமக்கும் இருந்த உவமையை எடுத்துக்காட்டினார். சங்காரத்தூதன் அணுகாமல் காத்தது பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டியின் இரத்தம் (அதாவது: தேவ நியாயத் தீர்ப்பு எகிப்தின்மேல் வரவிடுத்த சங்காரத் தூதன் இஸ்ரவேலரின் வீடுகளுள் பிரவேசியாமல்

தடுத்தது பஷா ஆட்டுக் குட்டியின் இரத்தம்). அந்தப்
பஷா ஆட்டுக்குட்டி இஸ்ரவேல்புத்திரரின் பாவங்களைத்
தன்மேல் சுமந்து தன் இரத்தத்தினால் அவர்களுக்கு
ஒப்புரவாக்குதல் (பாவ மன்னிப்பு) உண்டாக்கிற்று.
பாவிகளில் ஒருவராய் எண்ணப்பட்டு பாவியைப்போல்
நடத்தப்பட்ட நமது கர்த்தர் பாவிகளுக்குப் பதிலியாகி
அவர்களுக்கு வருந் தண்டனையைத் தாமே தாங்கிக்
கொண்டார். வேதனையும் கிலியுமில்லாமல் அவர் பாடு
பட்டு மரித்திருப்பாரானால் அது நமது பாவங்களைச்
சரியாய்ச்சுமத்தலாயுமிராது, நமது தண்டனையைச் சரி
யாய்ப்பட்டு உத்தரித்தலாயுமிராது. அவர் உணர்ந்தவாறு
வேதனையை யுணர்ந்து பாடுபட்டிருத்தல் இல்லாவிட்
டால் தண்டனை என்பதற்குள்ள இலட்சணமே இல்லா
தாகும். ஆதலால், இரட்சகருடைய மரணத்தைப் பிதா
வண்டைக்குத் திரும்பிப்போகுதல[illegible] மாத்திரமே
பார்க்கிற வேதபண்டிதர்களுடைய சித்தாந்தம் எனக்
குப்பொருந்தவில்லை".

ஏழாம் அதிகாரம்.

பாவமாக்கப் பட்டதே நமது இரட்சகருடைய அகோர அவஸ்தைக்குக் காரணம்.

நமது இரட்சகர் பிறப்பு முதற்கொண்டு நமது
பாவத்தைச்சுமந்தார் என்று பழைய வேதபண்டிதர்
கள் கூறுவது தவறல்ல, சரியே. அவர்கள் இதுவிஷயத்

தில் பார்க்கிறபார்வை முழுப் பார்வையல்ல, பாதிப்
பார்வை மாத்திரமே. உலகத்தோற்ற முதற்கொண்டு
அவர் உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்தார் என்று பார்க்
கும் பார்வையே முழுப் பார்வையாகும். அவர் "உல
கத்தோற்ற முதல் அடிக்கப் பட்ட ஆட்டுக்குட்டி"
(வெளி. 13, 8). உலகில் வாழத் தாம் உண்டாக்கப்
போகிற மனிதர் பாவிகளாவார்கள் என்பதை முன்ன
றிந்த தேவன் அவர்களைப் பாவரகிதர் ஆக்குதற்குத்
தமது குமாரனையே பாவநிவாரண பலிஆட்டுக்குட்டி
யாக நியமித்திருந்தார். பேதுருவும் அப்படியே சொல்லு
கிறார் (1. பேது. 1, 20). அவர் உலகத்தோற்றத்திற்கு
முன்னேயே நமக்காக இரத்தஞ் சிந்தி நம்மை மீட்கப்
போகிற மாசற்ற ஆட்டுக் குட்டியாக தேவனால் குறிக்
கப்பட்டிருந்தார். அவர் இவ்வுலகில் வெளிப்பட்டபோது
யோவான் அவ[illegible]ச்சுட்டிக்காட்டி உலகத்தின் பாவத்
தைச் சுமக்கிற தேவனுடைய ஆட்டுக் குட்டி அவரே
என்றதனால் அவர் பிறப்பு முதற்கொண்டு மாத்திரமல்ல
உலகத்தோற்றத்திற்கு முன் துவக்கியே உலகத்தின்
பாவத்தைச் சுமக்கிறவர் என்று தெரிவித்தான். இது
இப்படி இருக்க, தற்காலத்திலே இல்கயின்மயர் முத
லிய சிலவேதபண்டிதர் எழும்பி கெத்சே[illegible]னேயில்தான்
நமது இரட்சகர் முதன் முதல் நமது [illegible]வத்தைச்சுமந்
தார் என்று கூறினால் அது வேதத்திற்குப்பொருந்தாது.

ஆயினும், அவர் நம்முடைய பாவங்களைச்சுமந்த
தும் அவர் நமக்காகப் பாவம் ஆக்கப்பட்டதும் ஒரே
செய்கை அல்ல, பிரத்தியேகமான செய்கைகள்.
2. கொரி. 5, 21 ல் பா[illegible]அறியாத அவர் என்பது
நமது இரட்சகர் உலகத் தோற்றத்திற்கு முன் துவக்கி

மாசற்ற ஆட்டுக்குட்டியாய் இருந்தவர் என்றும், நமக்காகப் பாவமாக்கப் பட்டார் என்பது பிறப்புமுதல் நமக்காக பாவம் ஆக்கப்பட்டார் என்றும் அர்த்தப்படாதோ என்றால், அப்படி அர்த்தப்படாது. ஏனெனில், பாவம் அறியாத அவர் என்னும் சொல்லால் கூடுமானால் நம்மைப்போல் பாவத்தை அறியச்சோதிக்கப்படவேண்டிய ஒரு பரீட்சை காலம் அவருக்கு இருந்தது; அந்தப் பரீட்சைகாலத்தில் பாவத்தை அறியும்படி அவருக்குவந்த சோதனைகளையெல்லாம் வென்றார்; அதினால் அவர்பாவம் அறியாதவராக விளங்கினார் என்பது இம்மறைகாய் போல்குறிப்பாய்வெளிப்படுகிறது. இந்தபரீட்சைகாலம் எது? அவருடைய பிறப்புமுதல் கெத்சேமனே அவஸ்தை வரையில் நிகழ்ந்தகாலம். இந்தக்காலந்தான் அவருடைய செய்கிற கீழ்ப்படிதல் (Active Obedience) நிகழ்ந்தகாலம். மனம், வாக்கு, காயங்களால் தம்மைப் பாவமற்றபரிபூரணபரிசுத்தராக விளக்கி உலகத்திற்கு ரூபிப்பதற்கு அவருக்குத் தகுதியானகாலம் அந்தச் செய்கிறகீழ்ப்படிதல் நிகழ்ந்த காலமே (யோவா.8,46). அவர் தம்மைப் பாவம்அறியாதவராகவெளிப்படுத்தினதினால் நமக்காகப்பாவம் ஆக்கப்படக் கூடியவராயிருந்தார். பாவமானது அவருடையசுபாவத்திற்குப்பொருத்தினதல்ல, அதற்கு முற்றும் அந்நியமானதென்று காட்ட "அவர் நமக்காகப் பாவியானார்" என்றல்ல, "அவர் நமக்காகப்பாவம் ஆக்கப்பட்டார்" என்று சொல்லப்படுகிறது.

ரோமர் 8,3-ல் "தேவன் தம்முடைய குமாரனை பாவமாமிசசாயலில் அனுப்பினார்" என்றதினால் நமது இரட்சகர்பிறக்கும்போதே நமக்காகப்பாவம்ஆக்கப்பட்

டார் என்று ஆகாதோ என்றால் ஆகாது. ஏனெனில், இங்கே மாமிசசாயல் என்றது மனிதசுபாவத்தைக்குறிக்கும். இந்தக்கருத்தே யோவா. 1, 14 லிலும் இருப்பதறிக. பாவமாமிசசாயல் என்றது பாவம் ஆக்கப்பட்ட மனிதசுபாவம் என்றல்ல; பிலி. 3, 21-படி மகிமையற்ற அல்லது தீட்டு பொருந்திய மனிதசுபாவம் என்றாகும். அந்தத் தீட்டு என்னவென்றால் 2.கொரி. 13,4 ன்படி மானிட பெலவீனம், அது களைப்புத்தவிப்பு தூக்கம் இவை போல்வன. இவைபாவமில்லாத பதிசில் இருந்ததில்லை. பாவத்தினால் விளைந்த கெடுதிகள். இந்தக் கெடுதிகளோடு கூடிய மானிட சுபாவத்திலே தேவன் தமது குமாரனை இவ்வுலகத்தில் அனுப்பினார். இவைகளைக் கைப்பிடியாக கொண்டே நமது இரட்சகரை சாத்தான் சோதிக்கக் கூடியவனாயிருந்தான். இது எபி. 4, 15-ல் [illegible] பலவீனங்கள் எல்லாவற்றிலும் நம்மைப்போல் அவர் சோதிக்கப் பட்டார். அப்படி சோதிக்கப்பட்டாலும் பாவத்தினால் வெல்லப்படாமல் பாவத்தை ஜெயித்தார். பாவத்தை ஜெயித்து வெற்றியாளராய்விளங்கின படியினாலே அவர் பாவம் அறியாதவர். சோதிக்கப்பட்டு போராடின அனுபவமுடையவராய் சோதனை இன்னதென்று அவர் அறிந்திருப்பதால் பாவத்தினால் சோதிக்கப்படுகிறவர்களுக்கு உதவிசெய்ய வல்லவராயிருக்கிறார் (எபி. 2,18).

பாவம் ஆக்கப்பட்ட பின்பு அவர் பாவத்தை அறிந்தாரா? இந்தக் கேள்விக்கு ஆம் என்று உத்தரவு சொல்லவெகுபேர் பயப்படுகிறார்கள். ஏனெனில், அவர் பாவத்தை அறிந்தார் என்றால் அது அவர் பாவியானார்

என்றதற்குச்சரியாகுமே என்கிறார்கள். அப்படி ஆகவே ஆகாது. ஏன்? பாவம் ஆக்கப்படுதலினால் அவர் பாவத்தை அறிந்த அறிவு நாம் சுயமாய்ப் பாவத்தை அறிகிற அறிவுக்கொத்ததல்ல. அது வேறே. இது வேறே. ரோ. 7,7-ன்படி பாவஜென்மிகளாகிய நாம் பிறக்கும்போதே நம்முடைய உள்ளங்களில் பாவங்களுக்குத் தாயாகிய இச்சை படுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. வயசு ஏற ஏற இந்த இச்சையானது விழித்துக்கொண்டு நம்மைப் பாவம் அறியப்பண்ணுகிறது. ஆகையால் நம்முடைய சுபாவம் உற்பத்திமுதல் பாவத்தை அறியக்கூடிய அழுக்குப்பட்ட அசுத்த சுபாவம். இச்சைதானே பாவமாய் இருப்பதுந்தவிர அதிலிருந்து பிறப்பதெல்லாம் பாவமாயும் இருக்கிறது. நமது இரட்சகருக்கோ உற்பத்தி முதற்கொண்டு இச்சை என்பது கிடையாது. நமக்குள் இச்சை வளர்ந்து நம்மைப் பாவம் அறியப் பண்ணுவதுபோல் அவருக்குள் இச்சை இருந்து அவரைப் பாவம் அறியப்பண்ணினதில்லை. ஆதலால், அவர் சுயமாய்ப் பாவத்தை அறியமுடியாது. பாவம் ஆக்கப்பட்டால் மாத்திரம் அவர் பாவத்தை அறியமுடியும். பாவம் ஆக்கப்பட்டு பாவத்தை அறிவது எப்படி என்றால், சொல்வேன் கேள்! பிராணிகள் உள்ளங்களில் பிறந்து வளர்ந்து கிடக்கிற பாவங்கள் அவர்களுடைய அறிவுக்கு அகப்பட்டவைகளல்லவா? அதாவது, இது பொய், இது விபசாரம், இது பகை என்றிப்படி அவரவர் தம்தம் உள்ளத்தை சோதிக்கையில் அங்கு இருக்கும் பாவங்கள் இவை இவை என்று அறிவார்கள். மேலும், அவர்களுடைய மனச்சாட்சியிலே இன்னின்ன பாவங்களினிமித்தம் நீங்கள் குற்றவாளிகள் என்னும் குற்றமும் இந்த இந்தக் குற்றங்களினிமித்தம் நீங்கள்

தேவனால் தண்டிக்கப்படுவீர்கள் என்னும் ஆக்கினைத் தீர்ப்பும் வாதையுமிருக்கும். சர்வமானிட உள்ளங்களிலும் இருக்கிற அந்தப்பாவ அறிவும் அவர்களுடைய மனச்சாட்சியிலிருக்கிற இக்குற்ற உணர்வும் வாதையனுபவிப்பும் அவர்களுக்குள் எப்படியோ, அப்படி இரட்சகருக்குள்ளும் மூண்டு பற்றிக் கொண்டால் அதுவே அவர்பாவம் ஆக்கப்பட்டு பாவத்தை அறியும் விதம். இப்படி அவர் பாவத்தை அறிந்தாலும் அதினால் அவர் தாமே பாவியாதல் கூடாது. ஏனெனில், அவர் இப்படி அறிந்த பாவம் அவருக்குள்ளிருக்கிற நான் என்னும் ஆளின் ஆசையிலிருந்து உற்பத்தியானது மில்லை, அந்த ஆளுடைய சித்தமுயற்சியினால் அது அவருக்குள் வந்ததுமில்லை. அவருக்குள்ளிருக்கிற நான் என்னும் ஆள் விருப்பமும் முயற்சிக்காமலும் வெறுத்துத்தள்ளியும் அவருக்கு அந்நியமான ஒரு சக்தியினால் பலவந்தமாய் அவருக்குள் வந்த அந்தப் பாவ அறிவு அவரைப்பாவி ஆக்கமுடியாது. அவர் நமக்காகப்பாவம் ஆக்கப்பட்டபோது அவருடைய உள்ளத்தில் தானாயிழைந்த எந்தப்பாவமும் இருந்ததே இல்லை. பாவம் அல்ல, பாவத்தை அறிகிற அறிவு மாத்திரமே அவருக்கு அப்போது வந்தது.

பாவம் நமக்குக் கசக்கிற கசப்பும் மனச்சாட்சி நமக்கு உண்டாக்குகிற வலியும் இப்படிப்பட்டதென்று அவர் தாமே சுய அநுபவத்தால் உணர்ந்திருந்தாற்றான் அவர் நமக்காகப் பரிதபிக்கக்கூடிய பிரதான ஆசாரியராய் இருப்பார். நமக்குள் பாவம் இருப்பதை நாம் உணர்வதுபோல் தமக்குள்பாவம் இருப்பதாய் அவர் உணரவே இல்லை, ஏனெனில், நாம் பாவிகள்,

அவர் பாவரஹிதர். ஆயினும், பாவத்தினிமித்தம் நாம் நமது உள்ளங்களில் உணரும் வாதனையை அவரும் தம் உள்ளத்தில் மெய்யாகவே உணர்ந்தார். அப்படி அல்லாவிடின் அவர் நமக்காகப் பாவம் ஆக்கப்பட்டார் என்னும் சொல்லால் நமக்கு வரத்தகும் ஆறுதல் அற்றுப்போகும். பாவத்தினால் நமக்கு வரும் மனச்சாட்சி வாதனையை அவர் தமது மனச்சாட்சியிலே உணர்ந்திராவிட்டால் புண்பட்டுக்கலங்கி என் பாவங்கள் மன்னிக்கப்படக்கூடியவைகளா? எனக்கு இரக்கமும் கிருபையும் அகப்படுமா? என் உள்ளத்தின் வேதனையைப் போலொத்த வேதனையை அவர் உள்ளம் அறிந்திருந்தால் அல்லவா அதில் எனக்காகப் பரிதாபம் எழும்பும்; என் உள்ளத்தில் நான் பார்த்து வெறுக்கிற இவ்வளவு அருவருப்பை அவர் உள்ளத்தில் அவர் பார்த்து அருவருத்து இருந்தால் அல்லவா அவர் என்னைத் திட்டமாய் நினைத்துத் தள்ளாதிருப்பார் என்று இப்படித் தங்களைப் பார்க்கிற பாவிக்கு என்ன ஆறுதல்வரும்? எபி. 4,15 படி பாவி உணருகிற பாவத்தின் அவன் உணருகிற மற்றெல்லா உணர்ச்சிகளும் நமது இரட்சகருக்குத் தெரியும். குறையுள்ள நமது மனச்சாட்சி உணருகிற எல்லா அவலங்களும் அவருக்குச் சுயஅநுபவத்தால் தெரியும். வேதபண்டிதர் பெரும்பாலோர் இதைக் குறித்து நினைக்கும் நினைப்பு உதவாத நினைப்பு. நாடக மேடையில் அரசனைப்போல் வேஷம் போட்டு நாளை உள்ளபடிக்கு அரசனாயிராமல் பிச்சைக்காரனாய் இருப்பவனால் பிரஜைகளுக்கு லாபமென்ன? கூத்தில் தாயுப் த்தப்படிவராய் முன்பெயலாத பின்னே வேஷம் போட்டவனுக்குப்பலனுண்டா? அதுபோல பாவிக்கு பாவ

உண்டாக்கும் ஆத்துமவேதனையை தாமே அப ஆத்துமாவில் உணராமல் பாவியைப்போல் வேஷம் போட்டு நடித்த இரட்சகரால் பாவிக்கு என்ன லாபம்? அவர் நமக்காகப் பாவம் ஆக்கப்பட்டாரென்பது ஆத்தும வேதனையினால் துவளுகிற ஆத்துமாக்கள் முழ்கி விழாமல் எடுத்து நிமிர்த்துவதற்கு உதவுகிற பலமான ஊன்றுகோல்.

பாவி ஒருவன் தனது பாவத்தை அறியும்போது அது அவனுக்குக்கசப்பும் வருத்தமுமாயிராமல் லேசும் இன்பமுமாய் இருக்கும். ஏனெனில் பாவம் அவன் சுபாவத்திற்குப் பொருந்தினது. இயேசுவோ பட்டாயத்தினால் பாவத்தை அறிந்தார். ஆனால், அவர் அப்படிப்பாவத்தை அறியும்போது அது அவருடைய சுபாவத்திற்குப் பொருந்தாத பாரமாக இருந்து அவரை அழுத்தி நசுக்கிற்று. அது அவருக்கு இன்பமாயல்ல கசப்பும் தாங்குதற்கரிய வாதையுமாயிருந்தது. பாவத்தின் சிறு மூச்சுகூட தம்மேல் படாமல் காத்துக்கொண்ட அவருடைய ஆத்துமா எவ்வளவுக்கு மலினமில்லாமல் பரிபூரண சுத்தமாயிருந்ததோ அவ்வளவுக்கு அவர் பாவத்தை அறிந்த அறிவு அவருடைய ஆத்துமாவைக் கருக்கா வெட்டி வாதித்தது. இந்த அவஸ்தை பூமியிலுள்ள மனுஷர் என்றும் காணாத புது அவஸ்தையாய் இருந்தபடியால் அதைத் தெரிவிக்க சுவிசேஷகர் புது வார்த்தைகளைத் தேடி உபயோகிக்கிறார்கள்.

எட்டாம் அதிகாரம்.

பாத்திரமும் அதின் மணி நேரமும்.

கர்த்தராகிய இயேசு கெத்செமனேயில்: "என்பிதாவே, கூடுமானால் இந்தப்பாத்திரம் என்னை விட்டு நீங்கக்கடவது, ஆனாலும் அல்ல, உமக்கே சித்தமாயிருக்கிறபடி ஆவதாக" என்று ஜெபித்தார். அவருடைய கையில் இருந்த பாத்திரம் அவருக்கு வெறுப்பான பாத்திரமாயிருந்தது. ஏறக்குறைய ஒரு மணி நேரம் அவர் அந்தப்பாத்திரத்தைக் குடிக்க வருத்தப்பட்டுப் போராடினார். (மாற். 14,37).

இந்தப் பாத்திரத்திலென்னவிருந்தது? போன அதிகாரத்தில் சொன்ன பிரகாரம் பாவம் அறியாத அவர் நமக்காகப் பாவமாய் ஆக்கப்படுதல் அந்தப் பாத்திரத்தில் இருந்தது என்பது தெரிகிறது. ஆயினும், அது மாத்திரமே அதிலிருந்ததில்லை. இன்னொன்றும் அதிலிருந்தது. அதென்ன? அவர் பாவிகளுடைய கைகளில் ஒப்புக்கொடு... படுதல். (மத். 26, 45; மாற். 16, 41). இவ்விரண்டையும் பற்றி இங்கே சுருக்கமாய்ச் சொல்லுவோம்.

நமது இரட்சகர் நமக்காகப் பாவம் ஆக்கப்படச் சம்மதிப்பதற்கு ஏறக்குறைய ஒரு மணி நேரப் போராட்டமும் பலமான ஜெபமும் அவருக்கு அவசியமாயிற்று. இந்தப் பாவமிருந்த... பாத்திரத்தில் குடிக்க தமக்குச் சம்மதியில்லை யென் ... ம், பிதாவுடைய

சித்தப்படி அதைக் குடிக்கத் தமக்குச் சம்மதி உண்டு என்றும் சொல்லுகிறார். அப்படியானால், அவருக்கு இந்தத்தருணத்தில் இரண்டு சித்தம் இருந்ததா? ஆம். ஒரு சித்தத்தின்படி அவருக்குச் சம்மதியில்லை. இன்னொரு சித்தத்தின்படி அவருக்குச்சம்மதி உண்டு. ஏறக்குறைய ஒரு மணிநேரம் அவருக்குள் இந்தப்பாத்திரத்தைக் குறித்து ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடையான இரண்டு சித்தங்கள் போரா...ன.

நமது இரட்சகர் இந்தத்தருணத்தில் தம்முடைய சித்தம் பிதாவினுடைய சித்தத்திற்குச் சம்மதிக்கிறதில்லை என்று சொல்வதானால், அப்போது அவர் இந்தப்பேச்சினால் பாவஞ்செய்தாரென்று சொல்லவேண்டுமே. ஒருவனுடைய சித்தம் தேவனுடைய சித்தத்திற்குச் சம்மதிக்காமல் போனால், அது பாவமுள்ள சித்தமல்லவா? கிறிஸ்துவின் சித்தம் பிதாவின் சித்தத்திற்குச் சம்மதிக்காதிருந்த அந்த ஒருமணிநேரம் பாவம் செய்ததென்று சொல்லவேண்டுமே. இதற்குச்சமாதானம் என்ன? சொல்வேன்கேள். எபே. 5, 10 - 17-லும் ரோமர். 12, 2-லும், தேவனுடைய சித்தம் நல்ல சித்தம், நற்பிரியமான சித்தம், பரிபூரணமான சித்தம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் தேவனுடைய சித்தம் மற்றெல்லா சித்தங்களையும் அளக்கிற அளவுகோல். ஒருவனுடைய சித்தம் அவர் சித்தத்திற்குப் பொருந்தியிருந்தால் அது நல்ல சித்தம். அதினால் ஏவப்பட்டு அவன் செய்வதெல்லாம் நன்மை. ஒருவனுடைய சித்தம் தேவனுடைய சித்தத்திற்குப் பொருந்தாமல் இருந்தால் அது கெட்ட சித்தம். அதினால் ஏவப்பட்டு அவன் செய்வதெல்லாம் தீமை. இந்த அளவு

கோலால் கர்த்தராகிய இயேசுவின் சித்தத்தை அளந்தால் அது எக்காலத்திலும் போலவே இக்காலத்திலும் குறைவில்லாத நல்ல சித்தமாய் வெளிப்படும். அவருடைய சித்தம் எக்காலத்திலாவது குறைவில்லாத தேவ சித்தத்திற்கு மாறுபடாமல் அதற்கு ஒத்தே இருந்தது. அவர் பன்னிரண்டுவயது பையனாயிருக்கையில் "என் பிதாவுக்கடுத்தவைகளில் நான் இருக்கவேண்டியதில்லையோ" என்றார். தம்முடைய சத்துருக்களிடத்திலே "என்னை அனுப்பின பிதாவின் சித்தத்தைச் செய்வதே எனக்குப்போசனம்" என்றார். ஆகையால், என்றைக்கும் மாறாத சம்பூரண அளவு கோலாகிய தேவ சித்தத்திற்கு மாறான வேறொரு சித்தத்தை அவர் எப்போதாகிலும் உடையவராய் இருந்ததே இல்லை. இந்தத்தருணத்திற்கூட அப்படிப்பட்ட சித்தம் அவருக்கு இருந்ததில்லை. அப்படியானால், இந்த மணிநேரத்தில் என்னுடைய சித்தம் உம்முடைய சித்தத்தோடு சம்மதிக்கவில்லை என்கிறீரே அதென்ன? இங்கே சொல்லப்பட்ட தேவசித்தம் வேறே. அதென்னவென்றால், தேவன் அவருக்குக் கொடுத்த ஒரு ஆலோசனை. ஒரு ஆலோசனையை அங்கீகரிக்கவாவது நிராகரிக்கவாவது ஒருவனுக்குச் சுவாதீனம் இருக்கவேண்டும். தேவனுடைய ஆலோசனையின்படி கிறிஸ்து பாவமாமிச சாயலில் பிறந்துவளர்ந்தார். அதாவது, பாவத்தினால் விளைந்த கெடுதிகளைச் சுமக்கிற சரீரத்தையும் ஆத்துமாவையும் அடைந்திருக்கச்சம்மதித்தார். பாவம் இல்லாத அவர் அப்படிப்பட்ட சரீரத்தையும் ஆத்துமாவையும் அடைந்திருக்கவேண்டியதில்லாதிருந்தாலும், உற்சாகமாய் நமது நிமித்தம் அதற்குச்சம்மதித்தார்.

அதினால் அவர் தம்முடைய சரீரத்திலே பசி, தாகம், இளைப்பு, களைப்பு முதலிய வினைகளையும் ஆத்துமாவிலே அருப்பு, திகில், துக்கம், வியாகுலம் முதலிய துன்பங்களையும் சகிக்கவேண்டியவராயிருந்தார். இதினிமித்தம், அவர் இப்பூவுலகில் சஞ்சரித்தகாலமெல்லாம் அவர் துக்கங்களின் மனுஷனாய் வேதனைகளை அறிந்தவருமாய் இருந்தார். ஆகிலும், பாவம் அறியாதிருந்தது அவருக்கு இந்த எல்லா வேதனைகளிலும் ஆறுதலாய் இருந்தது. ஆனால் இந்த ஆறுதலும் குன்றிப்போகிற மணிவேளை இப்பொழுது வந்தது. ஏனென்றால், இப்போது அவர் தேவனுடைய வேறொரு ஆலோசனைக்குச் சம்மதிக்கவேண்டியவராயிருந்தார். இந்த ஆலோசனையின்படி அவர் நமக்காக பாவம் ஆக்கப்பட சம்மதிக்கவேண்டும். இந்தசம்மதிகொடுக்க தேவன் அவரைக் கட்டாயப்படுத்தலாமா? இல்லை. அப்படிச்சம்மதிப்பது உம்முடைய கடமையென்று அவருக்குச்சொல்லலாமா? கூடாது. மனுஷருடைய இரட்சிப்பு முடியும் பொருட்டு இந்த ஆலோசனைக்குச் சம்மதியுமென்று அவரைக் கேட்டுக்கொள்ள மாத்திரம் கூடும். அந்தக் கேட்டுக்கொள்ளுதலுக்கு இரட்சகர் உடனே இணங்காமல் இருப்பது பாவம் ஆகிவிடமாட்டாது.

இது சரி. ஆயினும் கர்த்தருக்கு நாம் இப்போது பார்க்கிற சமயத்தில் தமக்கு [illegible]கிய இந்த இரண்டுதத்துவங்கள் நமது விசுவாசத்திற்குத் தடையல்லவா? அல்லவே அல்ல. அதற்குமாறாய், நமது விசுவாசத்திற்கு அனுகூலமான உதவி என்று இப்போது பார்ப்போம். அவருடையபாடுகளிலிருந்து நமக்காகப் பாவம் ஆக்கப்படுதலின்பாதிரிக்குக் கொடுக்கச்சம்மதிகொடுப்

பதற்கு முன் அவர் ஒரு மணிநேரம் அதைக்குறித்துத் தாமதித்து வேதனைப்பட்டார். ஏனென்றால், பாவம் அவருடைய சுபாவத்திற்குப் பொருந்தாத அந்நியவஸ்து. அந்த அந்நியவஸ்து அவரைப்பிடித்து தன்னுடைய இருண்டசிறைச்சாலைக்குள் வைக்க சம்மதிப்பது அவருக்கு எளிதில் கூடியதாய் இருந்ததில்லை. அது அவருக்குச் சொல்லமுடியாத பயமும் போராட்டமுமாயிற்று. இந்தப் போராட்டத்தின் அகோரத்தைப் பரிசுத்தவான்களின் ஜீவியத்தில் ஒருவாறு [illegible]லாம். மறுபிறப்பை அடைந்து பரிசுத்த ஆவியின் பெலத்தினால் தேவனுடைய ஐக்கியத்தைப்பெற்று ஆனந்தத்தை அநுபவிக்கிறவர்கள் அறிவீனம், பெலவீனம், பதட்டம் முதலியவைகளால் நிதானந்தப்பி, ஏதாவது பாவத்தில் விழுந்து, தேவசமுக வெளிச்சத்தை இழந்து, அந்தப் பாவத்திற்கும் தங்களுக்கும் உண்டாம் அருவருப்பான சம்பந்தத்தைப் பார்க்கக் கண் திறக்கப்படும் போது அவர்கள் இந்த அருவருப்பைச் சகிக்கமுடியாமல், அகோரவேதனைப் படுகிறார்கள். 32-ம் 51-ம் சங்கீதங்களில் தாவீதின் இருதயாந்தத்தைப் பார்க்க. ஆயினும் பாவத்தில் பிறந்து, பின்பு கிருபையால் பரிசுத்தமாக்கப் பட்டவர்கள் இம்மையிலிருக்கும் காலமெல்லாம் பூரண பரிசுத்தராயிராமல் குறைவுள்ள பரிசுத்தராய் இருப்பார்கள் என்பது சொல்ல வேண்டுவதில்லை. அப்படியிருக்க, அவர்களுக்குள் இருக்கிற அதே பாவம் சிறைப்பிடிக்கும் போது அவர்கள் உணருகிற வேதனை அகோர வேதனையாய் இருக்குமானால், எவ்வளவு அதிகமாய்ச் சம்பூரண பரிசுத்தராகிய கிறிஸ்துவின் ஆவி பாவம் பிடித்து சிறைக்குள் வைத்தபோது அவருடைய

வேதனை அகோரமாய் இருந்திருக்கும். சகிக்கமுடியாத வலி உண்டாக்குகிற வேதனையாக பாவத்தின் பிடியை உணராத ஆத்துமா அக்கிரமங்களிலும் பாவங்களிலும் செத்ததே தவிர கொஞ்சமாகிலும் உயிருள்ளதல்ல. நமக்குப் பாவம் ஆக்கப்படலையும் போராட்டமும் இல்லாமலும் கொஞ்சமேனும் தாமதியாமலும் நம்முடைய இரட்சகர் சம்மதித்திருந்தால் அது பாவத்திற்கு உற்சாகமாய்ச் சம்மதிக்கிற தன்மைபோல இச்சை. (ரோம.7,7). மற்ற பாவமானிட உள்ளங்களில் படுத்துக் கிடக்கிறது போல் அவருக்குள்ளும் படுத்துக்கிடந்தது என்று நினைக்குமே, அல்லது அப்படி நினைத்து சந்தோஷிக்கும்படி நம்மைத் தூண்டுமே. அவருக்குள் பாவம் இல்லாதபடியால் அவர் உடனே பாவம் ஆக்கப்பட சம்மதிக்காமல் ஒரு மணிநேரம் தாமதித்து போரா[illegible] இந்த ஆத்துமப் போராட்டம் நமக்கு தெளிவாய் அறிவித்து நம்முடைய விசுவாசத்தை ஸ்திரப்படுத்துகிறது.

மேலும், பாவிகளுடைய கைகளில் ஒப்புக்கொடுக்கப்படுதல், அந்தப் பாத்திரத்தில் இருந்ததென்றும், அதைக்குறித்து இப்போது பார்ப்போம். நமது இரட்சகர் அநுபவித்த வேதனைகளுக்கு இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு. ஒரு பக்கம் முற்சொன்ன பிரகாரம் பாவம் ஆக்கப்படுதல், மறுபக்கம் பாவிகளுடைய கைகளில் ஒப்புக்கொடுக்கப்படுதல். பாவிகள் என்னும் இழிவு சிறப்புப்பெயர்பெற்றவர்கள் யாரென்றால், தேவனுக்கு விரோதமாய்க் கடின வார்த்தைகளைப்பேசுகிற அபக்தியுள்ளவர்கள். (யூதா. 15) இவர்களை ஜீவியத்தின் இலக்கு பாவத்தைத் திருப்தியாய் அநுபவித்தலும், பரிசுத்தவான்களைப் பாவத்திற்குத் திருப்பும் பொருட்டு

விடாமுயற்சி செய்தனும். தேவன் விரும்புகிற நன்மையை எங்கே கண்டாலும் அதை ஓயாமல் பகைத்து வெட்கமுண்டாக்கிறதையும் அடைவித்து, துன்பப்படுத்திக் கொல்வது அவர்களுடைய இயற்கை. இவர்கள் இந்த பூலோகஜீவியமாகிய போர்க்களத்திலே தேவனுக்கும் அவருடைய பரிசுத்தவான்களுக்கும் எதிரியாய் நிற்கிற சாத்தானுடைய சேவகர். தேவனோடே நன்மையைத் தெரிந்துகொண்டு அதையே தங்கள் ஜீவியத்தின் இலக்காய்ப் பிடித்திருக்கிறவர்கள். இவர்களால் எக்காலத்திலும் துன்பமே அனுபவிப்பார்கள். (யோவா. 15, 18. 19; 16, 1-4). பரிசுத்தவான்களை நன்மையிலிருந்து தீமைக்குத் திருப்புவதற்கு இவர்கள் உபயோகிக்கும் ஆயுதம் வேதனை என்னப்படும். வேதனையை அதிகப்படுத்த அதிகப்படுத்த எப்பேர்ப்பட்ட நல்லவனாயினும் கெட்டவனாக்கி விடலாம் என்பது இவர்களுடைய நம்பிக்கை. இப்பூமியிலிருக்கிற மற்றப்பரிசுத்தவான்களோடே நமது இரட்சகரை ஒத்துப்பார்த்தால், அவர்களெல்லாரும் மகா குறைவுள்ள பரிசுத்தத்தையுடையவர்களென்பதும் அவரோ பரிபூரணபரிசுத்தத்தையுடையவரென்பதும் விளங்கும். அவருக்கு இருந்த இந்தப் பரிபூரணபரிசுத்தத்தை மேற்சொன்ன வேதனை என்னும் ஆயுதத்தால் எதிர்த்து, அவரை எப்படியாகிலும் தீமைக்குத்திருப்புவதற்கு, நரகத்தின் வல்லமையால் இடைக்கட்டிக்கொண்டிருந்த பாவிகள் அவருக்கு விரோதிகளாய் எழும்பியிருந்தார்கள். அவர்களுடைய கைகளில் ஒப்புவிக்கப்பட்ட நமது இரட்சகர் இப்போது சம்மதிக்க வேண்டும். இந்தச்சம்மதி கொடுப்பதற்குமுன் அவருள்ளத்தில் கசப்பான போராட்டம் வந்தது. ஏனென்

றால், அப்படிச்சம்மதிப்பதிலே "அவருக்கு விரோதமாய் ஒரு எதிர்ப்பேச்சு" இருந்தது. (எபி. 12, 4). எப்படியெனில், அவருடைய விரோதிகள் மகாபாவிகளாயிருந்தும் தாங்களே தேவனுக்கு உகந்தவர்கள் என்றும் தங்களை தேவபக்தியுள்ள நீதிமான்கள் என்றும் நினைத்தார்கள். அதற்கெதிரையாய், கிறிஸ்துவை தேவதூஷணக்காரன் என்றும் தேவனுக்கு ஆகாத அக்கிரமக்காரன் என்றும் எண்ணினார்கள். அவரைக் கொல்லுகிறது தேவனுக்குப் பிரியமான ஆராதனையென்று அவர்களுடைய அந்தகாரப் புத்தியில் பதிந்திருந்தது. நாங்கள் தேவனுடைய பக்கத்தார். கிறிஸ்துவாகிய நீ அவருக்கு விரோத பக்கத்தான். நாங்கள் உன்னைச் சபிக்கப்பட்ட மரமாகிய சிலுவையிலே தேவதூஷணக்காரனாகத் தீர்த்துக்கொல்லுகிறோம். நீ தேவனுக்கு உகந்தவனானால், அவர் உனக்கு ஒத்தாசைசெய்வார். அதினால் நீ லேசாய் சிலுவையிலிருந்து இறங்குவாய். அப்போது நாங்கள் உன்னை விசுவாசிப்போம். இல்லாவிட்டால், நாங்கள் சொல்லுகிறபடி நீ தேவவிரோதி, நாங்களோ தேவநேசர் என்னும் பொருள்பட எதிரிகள் அவருடைய முகத்துக்கெதிரே அவரை நிந்தித்துப்பேசினார்கள். (மாற். 15, 31-32). இது அவருக்கு விரோதமாயிருந்த எதிர்ப்பேச்சு. இந்த எதிர்ப்பேச்சை பொய் என்று ருசுப்பிக்க தாமே ஒன்றும் செய்யாமல் அந்த வேலையை பிதாவுக்கு ஒப்புவித்து அவர் முற்றும் மவுனமாயிருக்கவேண்டியதாயிருந்தது. தேவன் தாமே எதிரிகளுடைய இந்த எதிர்ப்பேச்சை மூன்று நாட்களுக்குப்பின் அதமாக்கி, தம்மை மகிமையான உயிர்த்தெழுதலினால் கனப்படுத்துவார் என்று அவருக்குத் தெரியும்

(மத்.10,34). ஆயினும், அந்தப் பேச்சு நடக்க அப்பொழுது அவர் அதற்கு எதிரே ஏதாவும் பேசாமலும் செய்யாமலும் மவுனமாயிருக்கவேண்டியதானது அவர் தம்மை தேவனுக்கு ஏற்காத பெரும்பாவிதான் என்று ஒப்புக்கொண்டது போலிருந்ததினால், மாசில்லாமையிலே முற்றியிருந்த அவருடைய ஆத்துமாவுக்கு அது சகிப்பதற்கரிய வெட்கமுள்ள வேதனையாயிருந்தது. இந்த வெட்க வேதனைக்கு அவர் சம்மதிக்குமுன் அவர் சற்றுத்தாமதித்து உட்கருத்தான ஜெபத்தினால் அதற்குப்போதுமான பெலனைப்பெற்றுக்கொண்டது ஒருவிதத்திலும் பரவமாகவேமாட்டாது. சம்மதி கொடுப்ப[illegible]க் காமிக்கத்த அவருடைய சித்தத்திலும் மற்றும் ஆத்துமபெலன்களிலும் பிதாவின் இஷ்டப்படிக்குத் தம்மை ஒப்புவிக்கிற விசுவாசம் அதேகாலத்தில் ஊடுருவியிருந்தது என்பது "எனக்கோ அல்ல உமக்கே சித்தமாயிருக்கிறபடி ஆவதாக" என்று அவர் ஜெபித்ததினால் தெரியும். பொல்லாத உலகத்தினால் விசுவாசிகள் அநுபவிக்கிற துன்பங்களிலும் நமது இரட்சகருக்கு விரோதமாயிருந்த இந்த மாதிரி எதிர்ப்பேச்சே எப்போதுமிருக்கும். ஆகிலும், அவர்கள் அதிலே தாங்கள் இரட்சகருக்கு ஒப்பாயிருக்கிறதை நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டு, பொறுமையாய் எல்லாத் துன்பங்களையும் சகித்து மகிமையுடனே உயிர்த்தெழுநாளிலே இரட்சகர் தாமே தங்களைப் பொல்லாத உலகத்திற்கு எதிரே கனப்படுத்துவார் என்று நம்பியிருப்பார்கள் (எபி. 2 1—4).

ஒன்பதாம் அதிகாரம்.

"அவர் மரணத்தோடு போராடி இரத்த வேர்வை வேர்த்தது."

1. "அவர் மர[illegible] அவஸ்தைப்பட்டு அதிக ஊக்கத்தோடே ஜெபம் பண்ணினார்" ([illegible]க். 22, 44).

2. "என் ஆத்[illegible] மரணபரியந்[illegible]யிருக்கிறது" (மத். 26, 38).

3. "அவர் [illegible]ாமிசத்தின் நாட்களில் தம்மை மரணத்தினின்று இரட்சிக்க[illegible]ல்லமை யுள்ளவரை நோக்கி பலத்த சத்தத்தோடும் கண்ணீரோ[illegible] விண்ணப்பம் பண்ணி வேண்டுதல் செய்து தமக்குண்டான பயபக்தியினிமித்தம் கேட்கப்பட்டார்" (எபி. 5, 7).

தேவனுடைய சுபாவ பரிசுத்தத்தைப் படம்போல் எடுத்து நமக்குக்காட்டுகிற நியாயப்பிரமாணம் ஆவிக்குரியதாயிருக்கிறது. (ரோம. 7, 14.) அதாவது, அது தெரிவிக்கிற பரிசுத்தம் நமது [illegible] வார்க்குக் காயங்களில் மாத்திரமல்ல நமது ஆவியிலே நமது சுபாவத்தோடு சுபாவமாய் இருக்கவேண்டும், அப்போது மாத்திரமே நாம் தேவ சிலனுள்ளவர்கள். மோசே நியாயப்பிரமாணத்தாலாகும் நீதியைக்குறித்து "இவைகளைச்

செய்கிற மனுஷன் இவைகளால் பிழைப்பான் என்று எழுதியிருக்கிறான்" (ரோம.10,5). ஆதலால், நியாய பிரமாணமாகிய பத்துக்கற்பனைகளின்படி கொஞ்சமும் வழுவில்லாமல் செய்கிற ஆள் நமக்குள் இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஆளே உயிருள்ள ஆள். ஆனால் ஜென்ம சுபாவப்படி நாம் எல்லாரும் "அக்கிரமங்களினாலும் பாவங்களினாலும் மரித்தவர்களாயிருக்கிறோம்." (எபே.2,1.). ஞானவுயிர் [illegible]ய ஆத்தும உயிர் நாம் பிறக்கும்போதே நமக்கு இக்[illegible] முதற்பிறப்பிலே அந்த உயிர் நமக்குத் தரப்படுகிறது. [illegible]கலால், நாம் மானிடப் பிறவிகளாய் ஜனமிக்கும் போ[illegible]தே ஆத்தும உயிரில்லாமல் ஞானமரணத்தை யுடை[illegible]வர்களாய்ப் பிறக்கி[illegible] [illegible]ர்க்கிறோ[illegible] நமக்கு உண்டாகி, ஞானஜீவனை நாம் ருசிபார்க்கு[illegible] [illegible]னே ஞானமரணமும் அதினாலுண்டாகும் வேதனை[illegible] இன்னதென்று நமக்குத் தெரியாது.

யாக்.1,15.ல் மரணத்திற்[illegible] பிறப்பிடம் பாவம் என்றும் பாவத்திற்குப் பிறப்[illegible]டம் இச்சை என்றும் தெரிவிக்கப் படுகிறது. ரோம.7,7.ல் இச்சைதானே பாவம் என்று தெரிவிக்கப் படுகிறது. தானே பாவமாகிய இச்சை எங்கே இருக்கிறதோ அங்கே மரணம் இருக்கிறது. நமது இரட்சகருக்கு இச்சை எவ்விதத்திலும் இருந்ததில்லை. ஆகையால், நாம் எல்லாரும் சுயஇச்சையால் இழுப்புண்டு [illegible]ாவத்திற்குச் சோதிக்கப்படுகிறது போல் அவர் சுய[illegible]ச்சையால் இழுக்கப்பட்டு பாவத்திற்குச் சோதிக்கப்பட்ட இடமிருந்ததில்லை. நமக்குள் இருக்கும் இச்சையே நம்மைச் சோதிக்கிற சாத்தானுக்குக் கைப்பிடி. இரட்சகருக்குள் அப்படிப்பட்ட

கைப்பிடியே இருந்ததில்லை. (யோவா.14,30.). அவர் பாவம் ஆக்கப்பட்டுத் தம் உள்ளத்திலே பாவத்தை அறிந்த போதுகூட இச்சை என்பது அவருக்குள் இருந்தது மில்லை, வந்ததுமில்லை. பாவ மாக்கப்பட்டு பாவத்தை அவர் அறிந்தாலும் அப்போது கூட பாவத்தை இச்சிக்கிற இச்சையல்ல, அதை அருவருக்கிற வெறுக்கிற வெறுப்பே அவருக்குள் இருந்தது. கட்டாயத்தினால் வெறுப்போடு[illegible] அவர் பாவத்தை அறிந்த அறிவு சுய இஷ்டத்தி[illegible]ல் பிரியத்தோடு அறிகிற அறிவாக மாறிவிடுமா[illegible]ல் அப்போது அவர் தாமே பாவியாகி யிருப்பார். அப்போது அவர் தேவனை விட்டுப்பிரிந்த ஆத்துமாவை யுடையவராவார் (ஏசா.59,2) ஜீவ ஊற்று ஆகிய (சங்.36, 10) தேவனை விட்டு அப்படி அவருடைய ஆத்துமா பிரியுமாயின் அதுவே அவருக்கு ஆத்துமமரணமாகும். ஆத்தும மரணமோ சரீர மரணத்தைவிட மகாக்கொடிய மரணம்.

லூக். 22, 44 ல், அவர் மரண அவஸ்தையாகி * அதிக ஊக்கத்தோடே ஜெபம்பண்ணினார் என்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கே அவர் அநுபவித்த அவஸ்தை சரீர மரண அவஸ்தை என்று சொல்லத்தகாது. சரீர மரண அவஸ்தை அவருக்குச் சிலுவையிலே உண்டாயிற்று. அந்த அவஸ்தையை அவர் இந்த அவஸ்தையைவிட லேசாய்ச் சகித்தார் என்பது அ[illegible]ருடைய கொல்கதார் சரித்திரத்தால் நன்றாய் விளங்கு[illegible]. இந்த அவஸ்தை

---

* Genomenos en agonia என்னும் கிரேக்கு வாசகம் "மிகவும் வியாகுலப்பட்டு" என்றல்ல, "மரண அவஸ்தையாகி" என்றே தமிழில் திருப்பப்படவேண்டும்.

அவருக்கு எந்த மரணத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டது? "என் ஆத்துமா மரணபரியந்தம் * துக்கமாயிருக்கிறது" என்னும் நமது இரட்சகருடைய வாய்மொழிகளே அது ஆத்தும மரணத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டது, என்று வெளிப்படுத்துகின்றன. அவருடைய ஆத்துமா அப்போது மகா துக்க வாதையால் நிறைந்திருந்தது. இந்த வாதையைச் சகித்தவேளையில் அது எந்த எல்லையில் இருந்தது என்றால் மரணத்தின் எல்லையில், மரணவாசல்கள் பரியந்தம் வந்திருந்தது. அந்த எல்லைக்குள்ளே அவருடைய ஆத்துமாவின் கண்கள் மரணத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்டன. அவர் அப்போது பார்த்த மரணம் அவருடைய சரீரத்தையல்ல, அவருடைய ஆத்துமாவை எதிர்த்து வந்த மரணம். கெபே ஆசிரியர் முதலான வேத பண்டிதர் நமது இரட்சகருக்கு இந்தத் தருவாயில் சரீரமரணத்தைப் பற்றிய பயமே இரத்த வேர்வையை உண்டாக்கிற்று என்பது சரியேஅல்ல. பயமானது இரத்தத்தைத் தோல்புறமாக ஓட்டாமல் இரத்தாசய புறமாக ஓட்டும். அதினால் தோல் இரத்த சிவப்பு நிறமற்று சோகையாய் வெளிறிதோன்றும். பயம் பிடித்தவன் முகத்தைப் பார்த்தாலே இது தெரியும். எதிர்த்து முயற்சிக்கும்முயற்சியானது சரீரத்திலே வேர்வையையுண்டாக்கும். நமது இரட்சகருக்குஇந்தமுயற்சியானது இரத்தத்தின் பெருந்துளிகளான வேர்வையை உண்டாக்கிற்று. அவருக்கு இந்த வேர்வை உண்டான காலம் குளிர்காலம், நேரம் இராநேரம். அப்படியிருந்தும்

* Heos thanatou என்பது "மரணத்துக்கேதுவான" என்றல்ல "மரணபரியந்தம்" என்றே அர்த்தங்கொள்ளும்

தரையிலே பெருந்துளிகளாய் அவருடைய வேர்வை சிந்தினால் அவருடைய எதிர்ப்பின் முயற்சி வலியை இன்னவாறு என்று சொல்வது அரிது. எதிர்த்துமுயற்சித்ததினாலேயே அவருக்கு இந்த வேர்வை உண்டாயிற்று. நமக்கு எதிர்த்து வந்த ஆத்தும மரணத்தின் வாயில் விழாதபடி அவர் எதிர்த்து முயற்சிக்க வேண்டியதே. இந்த முயற்சியோடு கூடவே அவருக்குத்திகிலும் இருந்தது என்பது மெய்தான். ஆனால், அவருக்கு இந்த வேர்வை உண்டாக்கினது அந்தத் திகில்தான் என்று சாதிப்பது பொருந்தாது.

எவ்விதமேனும் எவ்வளவேனும் ஆத்துமமரணம் அவருக்குவருமானால் அவர் நம்மைப்போல் பாவி ஆகியிருப்பார். ஏனெனில், ஆத்தும மரணம் தேவனைவிட்டு ஆத்துமா பாவத்தினால் பிரிந்திருக்கிற நிலைமையே தவிர வேறல்ல. அந்த நிலைமையை அவருக்குள் உண்டாக்க அந்தகாரத்தின் வல்லமை அவரோடு போராடிற்று (லூக். 22, 53). அவர் சீஷரைச் சோதனைக்குட்படாதபடிக்கு ஜெபம் பண்ணச்சொன்னதினால் சோதனைக்காரன் அவரிடமும் அவர் சீஷரிடமும்வந்திருந்தான் என்பது தெளிவு. சோதனைக்காரன் அவரிடத்தில் எந்தத் தீங்கு குறித்து வந்தான்?

இதற்கு உத்தரவு இந்த அதிகாரத்தின்தலைப்பில் எடுத்து ஆளப்பட்ட எபிரேயர் நிருபவாக்கியத்தில் அகப்படும். அவருக்கு இருந்த பயபக்தியை எப்படியாகிலும் அவரை விட்டுப் பிரித்து விடுவதற்கே சாத்தான் வந்திருந்தான். பயபக்தி என்று திருப்பப்பட்டகிரேக்கு மொழி உற்பத்திப்படி "கெட்டிப்பிடி, உறுதிப்பிடி" என்

றும் அர்த்தங்களும், பிடித்தபிடியைக் கழலப்பண்ணி
பிடிக்கப்பட்ட பொருளை விட்டுப் பிடிக்கிறகையைப்
பறித்துவிடப் பார்க்கிற வல்லமையோடு எதிர்க்கிற
எதிர்ப்பு உண்டாயிருந்தால் மாத்திரமே கெட்டிப் பிடி
யைப்பற்றிபேசலாம். நம்முடைய இரட்சகர் ஜீவகால
மெல்லாம் பிடித்திருந்த பொருள் அவருடைய பிதா.
பிதாவை அவருடைய முழு உள்ளமும் பற்றிப்பிடித்தி
ருந்தது. அவருடைய உள்ளத்தின் பக்தியும் அன்பும்
நம்பிக்கையும் பிதாவைத்தா[illegible] பிடித்து அணைத்துக்
கொண்டிருந்தது. அவருடைய [illegible]த்தம் பிதாவின்சித்தத்
திற்கு எள்ளளவேனும் மாறுகிப்பிரிந்ததேயில்லை. பிதா
வுக்கு எது சித்தமோ அதுவே அவருக்கும் சித்தம்.
இப்படி அவர் தமது முழுஉள்ளத்தாலும் அதின் சர்வ
பெலன்களாலும் பிடித்திருந்த பிதாவை விட்டுப்
பெயர்த்து அவனிப் பிரித்து விடுவதற்குச் சாத்தான்
இந்தவேளை வந்து அவரைஎதிர்த்தான்.

இதைக்கருதியேசாத்தான் அவரண்டை வந்தான்
என்பது நமது இரட்சகர்பண்ணின ஜெபத்தாலும்வெளிப்
படும். அவர் " அப்பா பிதாவே " என்று ஜெபிக்கிறார். அதி
னால், அவருக்கும்சாத்தானுக்கும் நடந்தபோர்பிதாவுக்
கும் நமது இரட்சகருக்கும் இருந்தபிதாபுத்திர அன்பைப்
பற்றியே உக்கிரமாயிருந்தது என்றுகுறிப்பாய் உணர்த்
தப்படும்.

நமது இர[illegible]சகர்தாமே ஆத்தும பிரகாரம் மரியா
விட்டாலும், அ[illegible]டி மரித்தவர்களுக்கு அவர் பதிலி
யாகி [illegible]ர்த்தம் செலுத்த வந்தவராதலால், அந்த
மரணத்தினால் மானிட உள்ளங்களில் விளைந்திருக்கிற

தீமைகளுக்கு அவர் தப்பிப்போகக் கூடாது. அந்தத்
தீமைகளை உணர்ந்து வலியை அடைந்து வேதனைப்படு
வது செத்த ஆத்துமாக்களுக்குக் கொஞ்சமேனும்
இல்லை. உயிருள்ள ஆத்துமாவிற்கு மாத்திரமே அது
உண்டு. இந்த நியாயம் சரீரத்திற்கும் பொருந்தும்.
சாவை உண்டாக்குகிற தீ, கத்திவெட்டு, இவைபோன்ற
பிரயோகங்கள் பட்டது உயிருள்ள சரீரத்தில் எங்கேனும்
செத்துப் போன உறு[illegible]புகளிருந்தால் அவைகளில்
எவ்வித வேதனையை[illegible] உண்டாக்கவே மாட்டா. உயி
ருள்ள அவயவங்களிலோ அந்தப் பிரயோகங்கள் விளைக்
கும் நோவு தாங்குதற்கு அரிதாகும். அவ்வாறே, மரித்த
ஆத்துமாவில் அக்கிரமங்களும் பாவங்களும் வெளிப்
பட்டால் அவைகளால் அந்த ஆத்துமாவுக்குக் கொஞ்
சமேனும் நோவு உண்டாகவே மாட்டாது. (எபே.2,1.
15). ஆனால்; உயிருள்ள ஆத்துமாவில் அக்கிரமங்களும்
பாவங்களும் தெரிந்தால், அந்த ஆத்துமாவிற்கு அவை
கள் உண்டாக்குகிற நோவு பயங்கரமாயிருக்கும். அப்ப
டிப்பட்ட ஒரு ஆத்துமாவை எடுத்துப் பரிசோதித்துப்
பார்ப்போம்.

" நான் அடக்கிவைத்த மட்டும் நித்தம் என் கதறுதலி
னாலே என் எலும்புகள் உலர்ந்து போயின. ஏனெனில், இர
வும் பகலும் என்மேல்உம்முடைய கை பாரமாயிருந்ததினாலே
என் சாரம் உஷ்ணகால வறட்சியைப் போல வரண்டு
போயிற்று. (சங்.32,3.4).

"உமது சினத்தால் என் மாமிசத்திலே ஆரோக்கிய
மில்லை. என்பாவத்தினால் என் எலும்புகளில் சமாதானமில்லை.
[illegible] அக்கிரமங்கள் என்தலையின்மேலேறி, பாரச்
சுமையைப் போல், எனக்கு மிஞ்சின பாரமாயிற்று" (சங்.
38,3,4).

"எனக்குச் சந்தோஷமும் மகிழ்ச்சியும்கேட்கப்பண்ணும். அப்போது நீர் நொறுக்கின எலும்புகள் களிகூரும். என்பாவங்களைப் பாராத படிக்கு நீர் உமது முகத்தைமறைத்து என் மீறுதல்களையெல்லாம் நீக்கும்." (சங்.51,9.10).

இந்த இருதயப் படத்தில் என்ன பார்க்கிறோம்? உஷ்ணகால வெய்யிலைப்போல் கொளுத்துகிற தேவ சினத்தை உணருகிற உணர்ச்சி, ஞானஜீவசாரம்வரண்டுபோதலினால் வரும் வேதனை, மனச்சாட்சியில் சமாதானமில்லாமை, நான்குற்றவாளி என்னும் உணர்வு ஒருபெரிய பாராங் கல்லைப்போல் ஆத்துமாவை நொறுக்கி வாதித்தல், இவை முதலிய துன்பங்கள் அதிலிருக்கின்றன. ஆத்துமாவுக்கும் தேவனுக்கும் உள்ள ஐக்கியம் எவ்வளவுக்குப் பரிபூரணமோ அவ்வளவுக்குக்கருக்காய் இந்தத்துன்பங்களை உணரும் உணர்ச்சியிருக்கும். கிறிஸ்துவின் ஆத்துமா தேவனோடு இணைபிரியாதபூரணஐக்கியமுள்ள ஆத்துமா. பாவிகளும் மற்றபரிசுத்தமனுஷரும் தேவனோடு ஐக்கியஞ் செய்து பெற்றிருந்த ஆத்தும உயிர் நமது இரட்சகர் பெற்றிருந்த ஆத்தும உயிருக்கு எவ்விதத்திலும் ஈடும் சோடும் ஆகவே மாட்டாது. ஆதலால், கொஞ்ச ஞான உயிருள்ள தன் ஆத்துமாவில் தாவீது மேலே சொன்னவேதனைகளை உணர்ந்திருந்தால் பரிபூரண ஞான உயிருள்ள தமதாத்துமாவிலே நமது இரட்சகர் அவைகளை உணர்ந்த அளவு இன்னதென்று கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியாது.

நமது கர்த்தர் தாமே பாவிஆகாவிட்டாலும் பாவியாக்கப்பட்டதினால், தாம் தன் உள்ளத்தில் நாம் பார்த்த அந்தத்தீமைகளை எல்லாம் அவரும்

தமது உள்ளத்தில் உணர்ந்திருக்கவேண்டும். மற்ற மனிட உள்ளங்களில் கிடந்து வருத்துகிற நருக்கத் துக்கமான குற்ற உணர்வு, சமாதானமில்லாமை, தேவசினத்தை உணரும் உணர்வு, சந்தோஷமின்மை, இவை முதலிய கேடுகளெல்லாம் அவருடைய உள்ளத்தைப் அப்போது பிடிக்கவந்தன. இவை எல்லாம் நமது பாவத்தின் சம்பளம்; ஆதலால், இவை நமது ஆத்தும மரணத்தின் அம்சங்கள். ஆத்துமா தேவனைவிட்டுப்பிரிதலாகிய எல்லாவற்றையும் நமது இரட்சகர் ஆத்துமமரணத்தை எதிர்த்துத் தள்ளி விட்டாராம், அப்படிப் பிரிதலால் வினையும் இந்தக்கேடுகள் உட்பட்ட எல்லைக்குள் ளே அவர் அந்த மரணத்தைத்தள்ளினதில்லை. தள்ளவும் தகாது. அப்படி அவர் தள்ளியிருந்தால், அவர் நமக்கா கப்பாவமாக்கப்பட்ட சம்பந்தத்திலே என்றுகும். பாவத் தின் சம்பளமாகிய இந்த ... பாவிகளுடைய கைகளில் ஒப்புக்கொடுக்கப்படுதலுமே பிதா அவருக்கு இப்போது குடிக்கக்கொடுத்தபாத்திரம். இதைக்குடிக்க ஒருமணிநேரம் வரையில் தாமதித்து அவஸ்தைப் பட்டாரே, அந்ததாமதமும் பாவமாகமாட்டாது என்று முன்பே காண்பித்திருக்கிறோம். நமது இரட்சகர்குடிக்கவேண்டிய இந்தக்கசப்பும் வேதனையுமுள்ள பாத்திரம் நீங்குவதற்கு இரண்டே வழிகள் மாத்திரம் இருந்தன. ஒன்று அதை வரப்பண்ணின பிதா தாமே தயவாய் அதைத்தமது காலத்திலே நீக்கும்படி வேண்டிக்காத்திருத்தல். இன்னொன்று அது உண்டாக்கின துடிப்பும் தாங்கு நற்கரியநோவு தொல்லையும் வேதனையுமாகிய ... மனச்சாட்சியை மடுக்கி ஞானமரணவும் பொருட்டு ... ஞான உயிர் இருக்குமளவும் அந்த நோவு படைத்தல்.

இருக்கும். தேவன் தாமே அதை நிவிர்த்திபாக்கு மட்
டும் காத்துப்பொறுத்திருத்தல் மிக வருத்தமான வழி,
ஆயினும், இதுவே தேவன் தமது குமாரனுக்குக் குறி
த்த நல்லவழி. இந்த வழி அவருக்குப்பிரியமில்லாவிட்
டால், சாத்தான் காட்டின மோசமான வழி இருந்தது
ஞான உயிரைப்போக்கிக்கொண்டால், அதாவது, பொ
றுமையற்றகிழ்ப்படியாமையினால்ஆத்துமாவைதேவ
விட்டு பிரித்துக்கொண்டா[illegible] ஆத்துமவாதை நீங்
விடும். மரித்த உடம்பில் சுவரணையில்லா திருப்பது
போல் மரித்த ஆத்துமாவிலும் சுவரணை தெரியாது
(எபே. 2, 1-15). சத்துருவாகிய சாத்தான் காட்டின
இந்தவழியை நமது இரட்சகர் தெரிந்துகொள்ளவிரும்
பினால் அவர் நமதுபிதாவை என்றென்றைக்கும்விட்டு
விடவேண்டும். அந்தகாரத்தின் இந்த வல்லமை
நிகழ்ந்த காலத்[illegible] திருஇருதயப் பொன்பு
அவருக்கு மறைக்கப்பட்டிருந்ததென்று நினைக்கலாம்.
பிசாசினால்சோதிக்கப்படுவதற்கு நாற்பது நாள் வனாந்
தரத்தில் அன்னஆகாரமின்றி உபவாசித்துபசித்திருந்த
நிலைமை முன்னொரு காலத்தில் தேவாவியானவரால்
அவருக்கு ஆயத்தம் செய்யப்பட்டது. அதுபோல்
பிதாவின் திருஅன்பு மறைந்திருக்குங்காலம் இப்
போது பிதாவினாலேயே அவருக்கு ஆயத்தஞ்செய்யப்
பட்டது. இதையிட்டே அவர் அதைப் பிதாகொடுத்த
பாத்திரம் (யோவ[illegible] 18,11) என்று தமது சீஷருக்குத்
தெரிவிக்கிறார்.

பிதாவின் திருஉள்ளத்திலிருந்[illegible] குறையில்லாத
பொன்பைக் குறித்து அற்ப சந்தேகமாயினும் நமது

இரட்சகருக்குள் உண்டாக்கினால் மாத்திரமே அவரை
யும் பிதாவையும் பிரித்தல் சாத்தானுக்குக் கூடியதா
கும். "பிதா உன்னை நேசிப்பது வாஸ்தவமானால் இந்த
பயங்கர வேதனையுள்ள பாத்திரத்தை உனக்குக் குடிக்
கக் கொடுத்து அதை நிவிர்த்திக்கும் காலத்தை உன
க்கு மறைத்து வைப்பாரா? பாவிகளுக்குப் பதிலியாகிய
உனக்குக் கொடுக்கப் பட்ட அந்தப் பாத்திரம் என்
றென்றைக்கும் நீங்கா[illegible]ட்டால் என்ன செய்வாய். நித்
தியமாய் இந்தத் துன்பத்தை அநுபவித்துக் கொண்டு
பிதாவை விடாமல் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைப்
பார்க்க அவரை விட்டு விட்டு ஒரு கொடியில் அந்த
துன்பத்திற்கு நீங்குதல் புத்தியல்லவா?" என்று இப்படி
சாத்தான் அவரைச்சோதித்திருப்பா[illegible]

நமது இரட்ச[illegible] "அப்ப[illegible] தாவே" என்னும்
வேண்டுதலால்தமதுஉள்ளத்[illegible]யெல்லாம்பிதாவிற்குள்
ஊற்றிவிடுகிறார். இதற்கு அர்த்தம் "பிதாவே, நீரேஎன்
உயிர், நீரே என்சகலம், உம்மைப்பிரிந்துஉயிர்வாழஒருக்
காலும் சம்மதியேன்" என்பதாம். பிதாவின் அன்பு
நமது இரட்சகருக்கு மறைந்துவிட்டாலும், அந்த
அன்புதம்மைவிட்டுவிட்டதுமில்லை, விட்டுவிடவும் மாட்
டாது என்று அவர் உறுதியான நிச்சயம் பெற்றிருந்
தார். இந்த நிச்சயத்திற்கு விசுவாசம் என்று பெயர்.
நமது ஆத்துமாவை மூடி மறைத்த மூட்டைக்கிழித்து
அதற்கு அப்பாலுள்ள என்றும் மாறாத பிதாவின் திரு
அன்புப் பெருவெள்ளத்தில் போய் விழுந்து கலந்து
கொண்ட இரட்சகருடைய விசுவாசமகிமையை இன்ன
விதமென்று சொல்லுவது கூடியதல்ல. அவருடைய
இருதயமாகிய அகலில் கொழுந்துவிட்டு எரிந்த பிதா

பக்தியை அளிக்கத் தன்னாலானதெல்லாம் செய்தும், சாத்தானுக்கு அதுவாய்க்கவில்லை. இந்த அந்தகாரத்தின் வேளையில் நமது திருக்குமாரனுடைய உள்ளத்தில் ஜொலித்து வெற்றிகொண்ட இந்த பிதாபக்தியை பிராகனம்பண்ணினர், இரட்சகர் "தமக்கு உண்டாயிருந்த பக்தியினிமித்தம் கேட்கப்பட்டார்" அதாவது, அவர் எதற்கு அஞ்சினாரோ அதிலிருந்து விடுதலையடைந்தார். "மரணத்திலிருந்து தம்மை விடுவிக்க வல்லவரை நோக்கி அவர் உரத்த சத்தத்தோடும் கண்ணீரோடும் செபித்தார்" இந்தசெபம்கேட்கப்பட்டது, அதாவது, அவர் வேண்டினபிரகாரம் மரணத்திலிருந்து இரட்சிக்கப்பட்டார். எந்த மரணத்திலிருந்து தமக்கு விடுதலை வேண்டுமெ[ன்று] செபித்தாரோ அந்த மரணத்திலிருந்து அவர் வி[டுத]லைபெ[ற்றா]ர். எப்போது? அவர் கொல்காதாவில் "முடிந்தது" என்று மொழிந்தபோது. அதுவரையில் அவர் தம்முள்ளத்தில் மேலே சொன்ன ஆத்துமவேதனைகளை உணர்ந்தார் என்பது அவர் சிலுவையிலே அந்த வேதனைகளின் உச்சியை உணர்ந்ததாக வெளிப்படுத்தினதினால் தெளிவாகும். அங்கே அவர் மொழிந்தவைகளில் இது ஒன்று. "என் தேவனே, என் தேவனே, நீர் என்னைக் கைவிட்டது ஏன்" தேவனால் கைவிடப்படுதலை உணர்தலே ஆத்துமவேதனைகளின் உச்சிப்படி. அந்தவேதனையுள்ள உணர்வே நரகவாசிகளின் வேதனை[யை]ப் அகோரபங்கமுள்ளதாக்குகிறது. நமது இரட்சகர் மூன்றுமணிநேரம் அந்த உச்சிவேதனையைச் சகித்தாரென்பதை அவருடைய கொல்கதாசரித்திரம் வெளிப்படுத்தும். விசுவாசிகளின் ஜெபம் கேட்கப்பட்டது என்னும் நிச்

யத்தை அவர்கள் தங்கள் உள்ளங்களில் பெற்றிருந்தாலும் அது கேட்கப்படும் விதமும் வேளையும் அறிவதற்கு அவர்கள் ஆத்திரப்படமாட்டார்கள். நமது இரட்சகர் விசுவாசபாதையில் நடந்த இந்தக்காலத்திலும் அப்படித்தான் இருந்தது. அவர் ஜெபம் கேட்கப்பட்டது என்னும் நிச்சயம் அவருக்கு இருந்தது. ஆயினும், எப்படி, எப்போது கேட்கப்படும் என்பதை இரட்சகர் தம்முடைய [சி]த்தத்திற்கு அல்ல பிதாவின் சித்தத்திற்கு ஒப்புக்கொடுத்தார். "எனக்கு அல்ல உமக்கே சித்தமானபடி ஆவதாக" என்பது விசுவாசிகளுக்கு எந்நாளும் மறக்கப்படாத ஜெபவாய்பாடு.

முடிவுரை

நமது இரட்சகருடைய திருப்பாடுகளின் சரித்திரத்தை கெத்சேமனே முதல் கொல்கதா மட்டும் பிரிக்கப்படாத ஒரே சரித்திரமாக பார்க்கத் தவறி அதை ஆத்துமப்பாடு, சரீரப்பாடு என்று பூர்வகால முதல் பகுத்து வேறுபடுத்தி விஸ்தரிக்கத் தலைப்பட்டு அவருடைய ஆத்துமப் பாடு தோட்டத்திலேயே முடிந்து விட்டது, சரீரப்பாடுமாத்திரம் கொல்கதாவில் முடிந்தது என்று சிறந்த வேத வித்துவான்களும் விபரீத நினைவுகளுக்குட்பட்டார்கள். நமது கர்த்தர் குடிக்க ஏற்றுக்கொண்ட பிதா கொடுத்த பாத்திரம் கெத்சேமனேயிலேயே ஒழிந்துவிட்டதல்ல, சிலுவையிலே அவர் "முடிந்தது" என்று மொழியுமட்டும் அவர் கையில் இருந்தது என்பது தம்மைப்பிடித்த பாவிகள் கையில் அவர் தம்மை ஒப்புவிக்கும் போது "பிதா கொடுத்த

பாத்திரத்தைக் குடியாதிருப்பேனோ" என்றதனாலும், பிலாத்துவைப் பார்த்து, "உயர இருந்து உமக்குக் கொடுக்கப்படாதிருந்தால் என்மேல் உமக்கு அதிகாரமில்லை" என்றதனாலும் வெளிப்படையாம்.

கெத்சேமனேச் சரித்திரத்தைச் சமூலமும் விஸ்தரிப்பது இந்தச் சிறு நூலின் நோக்கமல்ல. தியானமுறையாய் விஸ்தரித்தலும் [illegible]னபாடங்களைக் கற்றுக் கொடுத்தலும் கிறிஸ்தவ ஜீவியத்திற்கு உதவியேயானாலும் அந்த எண்ணங்கொண்டு இந்தப் புஸ்தகம் எழுதப்பட்டதில்லை. நமது கிறிஸ்து மார்க்கத்தின் மூல ஆதார இரகசியத்தைச் சிக்கறுத்து விளக்குவதே இந்நூலின் த[illegible]ம் இதனால் நமது விசுவாசத்திற்குப் பெரிய அநுகூ[illegible] வருமென்று நினைத்து இதை எழுதலாயிற்று. தேவதிருப்பீடங்களில் காணிக்கையாகப் படைக்கப்படுகிற இந்த நூல் நமது தமிழ்நாட்டாருக்கு நன்கு பயன்பட தேவாவியானவர் அநுக்கிரகம் செய்வாராக, ஆமேன்.

முற்றும்.

அறிவிப்பு.

இந்தச் சிறு நூல் கர்த்தரை அறிவதற்கு உதவியாகி, அது நமது நாட்டாரால் விரும்பி வாங்கப்படுமானால், அதற்குப் பிந்தினசரித்திரம் பின்வரும் பெயரும் பொருள்விலாசமும் உள்ளதாய் வெளிப்படுத்தப்படும். அதுவும் நமது இரட்சிப்பின் இரகசியத்தைவிளக்குகிற விளக்காய் இருக்கும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அது மாத்திரமேயல்ல; நமது அருமை இரட்சகரின் திருப்பாடுகளின் சரித்திரம் முழுமையும் இந்தமுறையாகவே விளக்கி விஸ்தரிக்கப்படும். கர்த்தரை அறிந்து ஆநந்தப்படுகிற ஏராளமான பேர்கள் நமது நாட்டாருக்குள் எழும்பதேவாவியானவர் துணைபு[illegible]

THE LORD WHO GAVE HIMSELF FOR US

தம்மையே தந்த தியாகேசர்.

அதி.
1. ஒண்டியைப்பிடிக்க வந்ததண்டு(சேனை).
2. துரோகி முத்தம்.
3. "நான்தான் அவர்."
4. பேதுருவின் பட்டையம்.
5. அந்தகாரத்தின் வல்லமை.
6. சீஷர் ஓட்டம்.
7. "பன்னிருவரில் ஒருவன்"
8. பாவிகளையும் பரிசுத்தரும்.